

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α

ΤΟΤ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

Δ Ι Ο Ν Τ Σ Ι Ο Τ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ
ΤΟΥ ΖΑΚΤΝΘΙΟΥ,

Ψαλλομένη τῇ ιζ'. τῷ Δεκεμβρίῳ Μηνός.

ΣΤΗΝ ΤΕΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Τ Σ Υ Π Α Ν Δ Ρ Ο Τ

Ζακυνθίῳ τῷ ἐλαχίστῳ ἐν Ἱεροδιακόμοις,

Καὶ ἀφιερωθεῖσα τῇ Ἐκκλησιαστικῇ καὶ Περιβλεπτῇ Κοινότητι

ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΖΑΚΤΝΘΟΥ.

Ταῦν μετατυπωθεῖσα, καὶ μετὰ πλήρους ἐπιμελείας
διορθωθεῖσα.

Ε Ν Ε Τ Ι Η Σ Ι Ν.

ΠΑΡΑ ΝΙΚΟΛΑΩ ΓΑΤΚΕΙ ΤΩ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ.

Ι 8 Ι 7.

ΕΚΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΛΕΠΤΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ανάμετα εἰς τὰ ἄλλα καθήκοντα, ὅπῃ πρέπει νὰ διι-
νεν κάθε ἀνθρώπου τιμὴ καὶ ἀξία, δὴν θέλει ὁ Σταγει-
ρίτης Φιλόσοφος νὰ εἶναι τὰ κυριώτερα, ἢ πρὸς τὸ Θεὸν εὐ-
σέβεια, καὶ ἢ πρὸς τὴν Πατρίδα φιλοσοργία. τὸ πρῶτον τέ-
των μὲ ἠνάγκασε νὰ συνδέσω τὴν παροῦσαν τοῦ ἐν Ἀγίοις
Διονυσίου Ἀκολουθίαν, ἰξεύρωντας ὅτι εἰς δόξαν τοῦ
Θεοῦ ἀναφέρονται αἱ προσφερόμεναι τοῖς τῷ Χριστῷ δούλοις δα-
ξολογίαι. τὸ δεύτερον μὲ παρακινᾷ καὶ θαρρύνει, ταύτην τὴν
ὅπωςδήποτε πονηθεῖσάν μοι βίβλον τῇ Περιβλέπτῳ Κοινότητι
τῆς Πατρίδος μου νὰ ἀφιερῶσω, γνωρίζοντας ὅτι τῷ Ἱεράρχῳ
τότε ἢ δόξαις δὲν ἡμπορῶν οἰκειότερα παρὰ εἰς ἐκείνην τὴν ἰ-
δίαν Μητέρα νὰ προσφερθῇ, ἢ ὅποια τὸν ἐγενήσεν εἰς τὸν
κόλπον της, τὸν ἔθρεψεν εἰς ταῖς ἀγκάλας της, τὸν ἐτίμησε
ζῶντα ὡς Πρόεδρον, καὶ τὸν ὑμνολογεῖ μετασώτα ὡς ἀντιλή-
πτορα καὶ Προσάτην. Εἶναι εἰς ταῖς Ἑλληνικαῖς Ἱστορίαις καύ-
χημα τῶν παλαιῶν Ζακυνθίων, τὸ νὰ ἐκδοθήσων εἰς τὸ τῆς
Γαπανίας παράλιον τὴν περὶ φημον ἐκείνην ἀποικίαν, ὅπῃ προτα-
γορευθεῖσα ἀπὸ τοῦ ὀνομαστος Σαγέντιον, ἔχουσι νὰ αὐτισταθρῇ

4
εἰς τῆς Καρχηδονίων ταῖς δυνάμεις. ἀλλὰ μείζων εἶναι ἢ καύ-
χῃς τῆς νῦν Ζακυνθίων, ὅπερ ἔχοντες τοῦτον Ἅγιον εἰς τὸς
Οὐρανὸς, ἄρχησαν μίαν εὐτυχεῖραν ἀποικίαν εἰς τὸν τόπον
ἐκεῖνον. τῆς ἀληθείας Μακαριότητος. Δεχθῆτε λοιπὸν, εὐ-
γενέσασθαι καὶ ἐνδοξότατοι Ἀρχοντες τῆς Πατρίδος, τὸ τα-
πεινὸν τὸτο δῶρον μετὰ τὴν ἐμφυτόν σας εὐμεύειαν, ὡς ἐναργὲς
σημεῖον καὶ ἀναμφίβολον τῆς ἄκρας εὐλαβείας, μετὰ τὴν ὁποίαν
ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζωμαι πάντοτε,

Τῆς ὑμῶν Ἐκλαμψρότητος

ΣΤΗΝΟΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

ΓΑΒΡΙΗΛ,

ΕΛΕΩΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Νέας Ρώμης, καὶ Οἰκουμένης Πατριάρχης, πῶς κατὰ Χριστὸν
πολιτοδομοῖς, Χάριν καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ Πατρὸς, καὶ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τοὺς ἐπ' ὧμων ἄραντας τὸν τοῦ Κυρίου Σωτήριον Σταυρὸν,
καὶ τρέπαιον νίκης κατὰ τοῦ κοσμοκράτορος τῆ αἰῶνος τέτου
λαμπρῶς ἐνσηταμεύς, καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆς ἀηττήτοις καμά-
τοις δειαμβεύσας, τό, πᾶν ἄδλον τῆς ἀρετῆς ἐναγωνισαμέ-
νους γενναίως, ὅσiais μνήμας γεραίρειν πάντες ὀφείλομεν, καὶ
ἐκδεῖξαι τιμαῖς ἐτησίαις, ὡς τὸν τῆς ὑπομονῆς, καὶ καρπείας
σέφανον ἀνὰ δῆσαμεύς Θεόθεν, καὶ συντάττειν τῷ χορῷ, καὶ
καταλόγῳ τῆς ὁσίας, καὶ εὐκλεῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τὸ εὐα-
γὲς καρπομεύων μνημόσυνον, οὐχ ἥττον ὀφειλῆς εἶναι ἄξιον.
αὕτη γὰρ ἡ μέλει τέλος ἀνδρική καρπεία, τὸ ἀκαταμάχητον
ἔργον

Δῆλος πισὸς καὶ εὐλκευῆς
Γεώργιος Ἱερ. ὁ Σύπανδρος,

ΣΤ.

ὄπλον τῆς θείας χάριτος, ὡς θεουργὸς ἀρετῇ, δι' ἧς τῆς εὐσεβείας ἡ πλειότης τοῖς Νικηταῖς τῷ Χριστῷ στρατιώταις χα-
ρακτηρίζεται, σώζειν οἶδεν εἶτι καὶ ἄλλο τὸς θεοφρόνως ταύ-
την ἐξασκήσαντας, καὶ πρὸς μακάριον τέλος ἐπάγειν, καὶ ἀει-
μνήσεις ἀποτελεῖν, ἐν ᾧ τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήτασθε τὰς ψυ-
χὰς ὑμῶν, Χριστὸς φησιν ἡ ἀλήθεια. ἔγω καὶ ᾧ οἱ παρὸ Νό-
μου, καὶ οἱ μετὰ τὴν τῆς χάριτος ἔλευσιν δι' αὐτῆς ἀθλήσαν-
τες παρὰ Θεοῦ ἐδοξάσθησαν, καὶ ὡς θεοφρονεῖς φωστῆρες μέχει
περάτων τῆς Οἰκουμενῆς ὑπὲρ λόγον ἐξέλαμψαν, μαρτυρηθεύ-
τες αὐθιχῶς κρεῖττον ἢ κατ' ἀπόδειξιν, ὑπερφυεῖσι σημείοις, καὶ
ξυνοῖς θαύμασι, διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς πλημυρήσανσαν τῷ Πνεύ-
ματος πλησίον χάριν, καὶ δύναμιν, ἀντιδοξάζει ᾧ Κύριος ἀ-
συγκρίτως τὰς αὐτὸν δι' ἀθλήσεως δοξάσαντας, καὶ σεφανοῖ
μεν αὐτοὺς ἀειθαλέσι, καὶ ἀμαράντοις αἰῶσι τῆς Οὐρανίου
δόξης, καὶ ἐλάμψεως· κατοπτριζομένους τὸ ἀμήχανον κάλλος
τῆς Τελοηγίας Θεότητος, κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἐκάστου ἀξίας,
σαδμοῖς ἀρρήτοις τῆς Θείας αὐτῆς εὐδότητος· ἐκφαντοεικοῖς δὲ
πάλιν περατορήμασι, καὶ τοῖς κατὰ Κόσμον πιστοῖς καταφανέ-
σιν αὐτοὺς ἀπεργάζεται, δι' αὐτῶν θαυματουργῶν τὰ παραδόξα.
εὐδονται καὶ κατὰ γένος τοῖς εὐσεβεσιν ἅγαν φέρεται πᾶσι,
κατὰ τὸ ἀρχαῖον Κανονικόν, καὶ ἀπαραίτητον ἔδος τῆς Ἀγίας
τῷ Θεῷ Ἐκκλησίας πανηγυρίζειν φαιδρῶς τὰς ἀπανταχῶς ἐν ἁ-
θλοῖς διαφύσαντας, καὶ γλαφυροῖς ἐγκωμίοις γεραίρειν αὐτοὺς,
καὶ ἐνδόξοις σεμνολογήμασιν, ὡς ἀξίως ἀναφανεύουσιν ὑπερβύς
τῆς πολυπόρου ἀσκήσεως· δι' ἧς αὐτοὺς μεν ὑπερεδόξασαν, πᾶ-
σι δὲ τοῖς μετ' εὐλαβείας αὐτοὺς ἐπικαλυμμένοις παρὰ Θεοῦ ἔ-
λεος, καὶ σωτηρίαν εὐχερῶς αἰτιπορθεύουσιν.

Ἐπειδὴ τοιγαροῦν ποροτηνέχθησαν ἡμῖν συνοδικῶς αἰαφο-
ραὶ, ἔχεται σαφέσι μαρτυρίαις τὸ ἀξιόπιστον, ὅτε Θεοφιλε-
στάτε Ἀρχιεπισκόπε Κεφαλληνίας, καὶ Ζακύνθου Κύρ Τιμοθέε,
τῷ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῷ ἡμῶν Ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ,
καὶ τῷ Ὀσιωτάτῳ Ἡγούμενῳ τῆς Ἱεράς καὶ Βασιλικῆς Μο-
νῆς, τῆς καλυμμένης τῷ Στραφάδων, Κύρ Ἀνδρίμ, ὑπογρα-
φαῖς τε αὐτῶν κατησφαλισμένους ἰδίαις, καὶ Δέλτος ἐξοχα πο-
λύσελις, βίον ὑψηλόν, καὶ φράσεις ἐνθέους, καὶ ὑπὲρ αὐθιχῶν
ποροτικῶς μετερχομένη τῷ Ὁσίῳ καὶ Θεοφόρῳ Πατρὶς ἡμῶν

Διο-

Διοντισίῳ, τῷ κατ' ἐπωνυμίαν γονικὴν Σηκῆρι λεγομένῳ· αἰ-
δρὸς τὰ μάλιστα κατ' ἀρετὴν πολλὰς τῷ πόρτερον διαφύσαν-
των ὑπερελάσαντος, καὶ Θεῶν Δωρεῶν θαυμάσια χάριτος εὐπα-
ρήσαντος, τὸ, πε διορατικὸν χάρισμα ἐκ πειρασίας καταπλη-
τήσαντος. Καὶ ᾧ καθάπερ ἡ ἱερά αὐτῇ Δέλτος τὰ πρὸ αὐ-
τῷ διέξεσιν, ἐκ Πατρὸς μεν ὠρητο ὁ Θεὸς ἔπος Ἀνθρ τῆς
πειρήμης Νῆστου Ζακύνθου. Γονεῖς δὲ ἔχον εὐσεβείαν, καὶ γένος
ὑπεροχῇ, καὶ πλάττω κομῶντας ὑπὲρ πολλὰς ἄλλας τὰ μάλιστα.
Ὅς τις ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τοῖς Ἱεροῖς ἐκδοθεῖς Γράμματι,
καὶ Παιδείας εἰς ἄκρον δραζόμενος, πάντα τὰ ἐν Κόσμῳ σκύ-
βαλα ἠγήσατο, καὶ τὴν Χριστὸν ζῆσαι Πολιτείαν ἡρετίστατο,
ἔρωτι Θεῷ περὶ φθίς, καὶ ὅλος διόλου ἑαυτὸν τῷ Θεῷ ἀναδέ-
μενος, διὸ καὶ πρὸς τὰς Κυκλάδας Νῆστους γενόμενος, κἀκεῖτε
τὴν σεμνὴν, καὶ ἐπίπονον μετερχόμενος ὁδόν, κατὰ θεῶν τινὰ
χρησμὸν, ἡ μάλλον εἰπὲν Θεῶν Ψῆφον, εἰς Ἀρχιερατικὸν
ἀντιβιβάζειν ἀξίωμα, χρηματίσας ἅκων Αἰγίνης Ἀρχιεπίσκο-
πος. εὐδα τὸ Ποίμνιον αὐτῷ Ἀποστολικῶς, καὶ θεαρέτως ποι-
μαῖας χρόνον ἱκανόν, καὶ πᾶσι διάφορα ὑποδείγματα ἐνθέου
ἀρετῆς καταλιπὼν, καὶ παραίτησιν τῷ Θρόνῳ οἰκοδεσπότης ποι-
σάμενος, τὴν αὐτῷ Πατρίδα παλινδρομήσας κατέλαβε, κα-
κῆθεν μεταβάς φθάσει τὴν ἐν ὄρεσιν ἡλιβάτοις τῆς Νῆστου,
πόρτῳ κειμένῃ τῆς Πόλεως, τὴν Ἱεράν καὶ σεβασμίαν φημί
Μονὴν τῆς Ὑπεραγίας Θεότητος, τῆς ἐπονομαζομένης Ἀναφω-
νηταίας, ἐν ἧ καθεύδων ἑαυτὸν, καὶ τὴν τῆς Μονῆς ἐπισα-
σίαν ἐγχειροθεῖς, μέχει τέλους βιοτῆς αὐτῆς τὸ στάδιον τῆς
μοναδικῆς πολιτείας, ὑπὲρ φύσιν βροτείαν ἐξασκήσας διελη-
λυθε. Νηστείαις, ἀγρυπνίαις, καὶ ταῖς λοιπαῖς κακῶν τοῦ
σώματος καταβαλὼν τὸν αὐτίπαλον, ὅς μεν νεφετῇ, καὶ δι-
δάσκων τῷ λόγῳ τῆς χάριτος· ὅς δὲ ταῖς θεαρέτοις αὐτοῦ
φράξεσι πρὸς ἀρετὴν ἐπαλείφων, ἐκὼν καὶ ὑπογραμμὸς πολ-
λῶν ἀγαθῶν τοῖς πᾶσιν ἐγένετο, ἄλλοις τε πλείοις ἐπαρήγων
ὡς συμπαθὴς, καὶ φιλάδελφος, ταῖς πρὸς Θεὸν αὐτῷ εὐδιαλ-
λάκτοις ἐντευξέσιν, αὐτεργὸς θαυμάτων πολλῶν, καὶ παραδό-
ξων καθίστατο, πάντῃ διάφορα τῷ νοσάντων ἰώμενος, καὶ πνεύ-
ματα λόγῳ ἀπελαύνων ἀκάθαρτα. Ἀλλ' ἦν καὶ ἑπρόν τι τῷ ἑαυ-
τῷ Θεῶν προτερημάτων, τὸ μάλλον τῷ ἀπάντων ἐκπλήξεως ἁ-
ξίον,

ξιοι, τὸ αὐτοὺς τὰ πρότερον αὐτῶν, καὶ ἡ πλεῖστα ταπεινώσις. ἔπειθε καὶ ᾧ ἐπιπόνως τὰς περὶ αὐτὸν ἐκλανθανεῖν, καὶ μὴ ἐπιγινώσκοντας γίνεσθαι τῆς ἐν αὐτῷ κεκρυμμένης ὑπερφύως χάριτος, ἵνα μὴ δῆδεν τὸν τῆς αἰσθητικῆς ἐπαινὸν καρπόμενος, τῆς Θεῶν ἀμοιρήσει βραβεῖαν. ἀλλ' ἔχ' οἶόν τε ἦν κρυβῆναι ὑπὸ τὸν μόδιον, ὃν ἡ χάρις ὡς λαμπτήρα φωτεινὸν ἐπὶ τὸ ὑπερῶον τῆς ἀρετῆς ἐπαυλόγαγε. διὸ καὶ κατὰ τὴν μακαρίαν αὐτῶ ἐν Κυρίῳ κοίμησην, ἀπείρων ἐξαισίων θαυμάτων πλήθι τὸ θεῖον αὐτῶ Σκήνωμα καὶ Ἱερὸν Λεῖψανον ἐνεργήσων, καὶ ἐνεργῶν καθ' ἑκάστην διαφωτισίως ἡ Θεῖα ἐναπέδειξε δύναμις. ἅτινα ὁ δι' ἐφέσεως ἔχων εἶδεσθαι, εἰς τὴν ταῦτα διεξοδικῶς περιέχουσαν ἀνακύψας Δέλτον, εἴσεται ἀκερβῶς, καὶ μαθήσεται, θαύματος ἐξαίστιον ἐμποῦντα τοῖς μετὰ πίσεως, καὶ εὐσεβῶς τὰς θεοσημείας δεχομένοις. Ἐπιμεμαρτύρηται ᾧ ὑπογραφαῖς ἀειδήλοισ Ἱερομελῶν τε καὶ Ἐκκλησιαστικῶν προσώπων, ἐπιφανῶν τε καὶ ἀξιοματικῶν Ἀρχόντων οἰκειοχείροις ἀποδείξεσιν. Ἀλλὰ τῶν ὅπως ἐχόντων, ὡς αἱ ρηθεῖσαι ἀναφοραὶ διεηλέφασιν, ἔκρυπτε μὲν αὐτῶν ὁ Ὅσιος ἐφ' ὅσον ἐν ζωῇ διετέλει, καὶ τὰς ἐνδομυχόσας κατὰ τὸ εὖ ἐνυσκίαζε χάριτας, τὴν τῆς αἰσθητικῆς δόξαν ἀποσφραδίζων, καὶ θνήσκει μὲν ὡς αἰσθητικῶς, καὶ τῇ γῇ παραδίδεται, πάντῃ ὀλιγαριθμοῖς τισὶ τῆς αἰσθητικῆς γνωσὸς ὑπάρχων, καὶ ἐκδηλος. Τίδ' ἔν ἐντεῦθεν; περατοργεῖ περὶ τῶν ἡ παντεργὸς τῆς Δεσπότης δύναμις. τὸν κεκρυμμένον ἀποκαλύπτει θησαυρὸν τῆς περὶ τὰ θεῖα τινὶ εὐλαβῶς διακειμενῶν, καὶ ἐξάγειται εἰς φῶς τὸ Ἱερὸν αὐτῶ Λεῖψανον, πνέον ὑπερφύως εὐαδίας, καὶ μύρα βλύζον ἱαματικά καὶ σωτήρια τοῖς μετ' εὐλαβείας φροστερχομένοις καὶ Πίσεως, τοῦ Κυρίου συνεργῶντες εἰς δόξαν καὶ ἐπαινον τῶ Θεράποντος αὐτῶ, καὶ Πατρὸς ἡμῶν ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ τῶ τεισμάκαρος.

Αὐτῶν ὡς εὐγνώμονες οἱ περὶ τὰς δύο ταύτας Νήσους διαπλῆντες οἰκήτορες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κεφαλληνίας, καὶ Ζακύνθου Ἱερομενοί, καὶ Λαῖκοι ἀπαξάπαντες ἅμα σὺν τῷ Θεοφιλεστον αὐτῶν Ἀρχιεπισκόπῳ Κύρ Τιμόθεῳ, ἔχ' ἐκείνων εὐλογον, ἔπε ἡγήσαντο δίκαιον, τὸν ποσάτοις καὶ τηλικέτοις παρὰ Θεῶν δοξαζόμενα ἀξιαγάθοις σημείοις, καὶ θαύμασι, μὴ ἀντιλαμβανέμεν καὶ παρὰ τῶ εὐσεβῶς τῆς Ἐκκλησίας Συσήματος τῶς

τὰς ὀφειλομένας ἐτήσιος τιμὰς, καὶ τὰ ἱορτάσιμα δίκαια. ἔχ' ὡς χρῆζοντος τῶ Ὅσιος τῶν αἰσθητικῶν τιμῶν, ἀλλ' ἵνα ἡμεῖς διὰ τὰς φερὸς ἐκείνων τιμὰς τὸν παρὰ Θεῶ ἐπιστάμεθα ἔλθον διὸ καὶ διὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν αἰσθητικῶν τῶν φερὸς τὴν ἡμῶν Μετελιότητα, τὸν εὐθεῖον αὐτῶ πάσον, ὃν ὑπ' ἄκρας εὐλαβείας ἔχουσι φερὸς τὸν Ὅσιον Ἱεράρχην, ἐκδηλώσαντες, καὶ ἐξαίτησάμενοι δοθῆναι αὐτοῖς φροτροπὴν, καὶ αἰεὶ παρὰ τῶ Οἰκουμενικῷ τότε Θρόνῳ τῆς καθ' ἡμᾶς τῶ Χειρὶ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, ἔχοντος τὸ ἐνδόσιμον αὐτῶ μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτῶ φρονομίων, διὰ Βασιλικῶν, καὶ Πατριαρχικῶν Διαπισμάτων, τῶ συνιστῶν, καὶ κανονίζων τὰ κανονισμῶς δέοντα, ὅπως ἔχουσιν ἐπ' αἰεὶας Ἐκκλησιαστικῆς σῆσαι τῷ Ἀγίῳ Ἐορτῇ ἐτήσιον, καὶ πλεῖν αὐτῶ πανηγυρικὸν μνημόσυνον. Τῆς ἐν αἰσθητικῇ αὐτῶ ταύτης, καὶ ἀξιώσεως συνοδικῶς ἐπικειδέσεως, καὶ δικαίας ὄντως, καὶ εὐλόγως ἀναφανείσεως, μετ' εὐμενείας ταύτην ἀπέδεξατο ἡ Μετελιότης ἡμῶν. Καὶ δὴ γράψατα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν Ἱεροτάτων Μητροπολιτῶν, καὶ ὑπερτίμων, τῶ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν αὐτῆς Ἀδελφῶν, καὶ συλλειτουργῶν, ἐντέλλεται, καὶ ἐν Ἀγίῳ ἀποφαίνεται Πνεύματι, ἵνα ὁ Θεοφιλέστατος Ἀρχιεπίσκοπος Κεφαλληνίας, καὶ Ζακύνθου Κύρ Τιμόθεος, καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τῶ Ἱερῶ Καταλόγῳ Πρεσβυτέρων τε καὶ Ἱερομονάχων Σύλλογος, καὶ ἅπας ὁ τῶ Ἀρχόντων, καὶ Ἀρχομενῶν πειλόνυμος τοῦ Κυρίου λαός, ἔχουσι πληρεσάτην αἰεὶ σὺςῆσαι τὸν ἐντεῦθεν Ἐορτῇ ἐτήσιον, καὶ μνήμην πανηγυρικὴν ἐκτελεῖν τῶ Ὅσιος καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ἱεράρχου ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ τῶ Θαυματουργῷ ἐν τῇ ὁρίσμενῃ εὐσήμῳ ἡμέρᾳ αὐτῶ, ἥτοι κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδόμην τῶ Δεκεμβρίου μηνός, ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Μεταμορφώσεως, τῇ κατὰ τὴν Νῆσον τῶν Στροφάδων, ὅπου καὶ τὸ Ἱερὸν αὐτῶ Λεῖψανον, ταῖς Κανονικαῖς Ἀκολουθίαις, ἄδοντες καὶ ψάλλοντες τῷ Κυρίῳ εἰς δόξαν τῶ Θεῶ καὶ Πατρὸς, τῶ ἐπιβραβεύσαντος ἐκ τῶ πλάτος τῆς χρηστότητος αὐτῶ τὸν ποῖστον ἀτίμητον θησαυρὸν, καὶ ταῖς δυοὶς ταύταις Νήσοις, περιεγραφομένης ἐν μόναις ταύταις τῆς ἐτήσιος Ἐορτῆς τῶ Ἀγίου, καὶ πανηγύρεως. εὐδα καὶ ἡ Θεῖα ἐπισκεψήσεται Χάρις, καὶ διατηρεῖται ἀπαραιτήτως ἡ ἐπικυραμένη αὐτῇ τῶ Ὅσιος πλετὴ μέλει τερμάτων αἰώνων, παρ' ἐκείνου διασπομένη,

μεύη, ἢ κωλυομένη τὸ σύνολον. Ὅθεν εἰς εὐδειξιν, καὶ ἀσφαλείαν τῆς ποιαύτης ποροτροπῆς, καὶ ἀδείας, ἐγένετο καὶ τὸ παρόν ἡμέτερον Πατριαρχικόν, καὶ Συνοδικόν ποροτρεπτικόν γράμμα, καὶ ἐπεδόθη τοῖς αἰτησάμενοις.

Ἐν ἔτει Σωτηρίῳ, α.ψγ. 1703. Μηνὶ Ἰαννίῳ, Ἰνδικτιῶνος δεκάτης πρώτης.

✠ Γαβριήλ ἐλαίῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ῥώμης, καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Οἱ Καισαρείας Κυριανός.

Οἱ Ἡρακλείας, καὶ Ῥαιδεῖς Νεόφυτος.

Οἱ Κυζίκου Κύριλλος.

Οἱ Νικομηδείας Παρθεύσιος.

Οἱ Χαλκηδόνος Κωνσταντῖος.

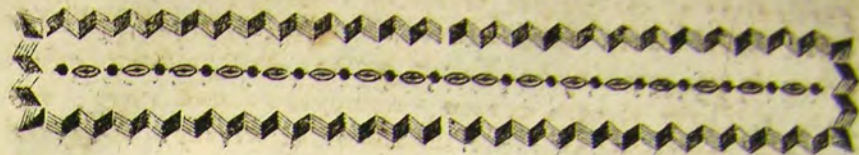
Οἱ Θεσσαλονίκης Ἰγνατίος.

Οἱ Πρέσης Κύριλλος.

Οἱ Δέρκων Νικόδημος.

Οἱ Προικονήσου Θεόκλητος.

Οἱ Ἀγαθεπόλεως Ῥωμανός.

Δ Ε Κ Ε Μ Β Ρ Ι Ω, ΙΖ΄.

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Ο Υ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ ἱστῶμεν Στίχος δ΄. Καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ποροσόμοια.

Ἦχος πλ. β. Αἱ Ἀγγελικαί.

Δεῦτε τῷ Πιστῶν, ἢ Ὁρθόδοξος χορεία, ὕμνος καὶ ὠδὸς, ἐτοιμάζου ὑπηχῆσαι. ἰδὲ γὰρ συγκαλεῖται ὁ κλεινὸς Διονύσιος, πάντα τὴν πανέορτον ἡμέραν, εὐ καὶ Χεῖρς ἡ Ἐκκλησία, τὴν πανίερον, μνήμην αὐτῆς ἐπιτελεῖ, περπνῶς ἐορτάζοντάς. **Σ**ῶμα καὶ ψυχὴν, ἀκηλίδωτον ἐσώσω, ἐχθρῶν ῥυπαρῶν, μολυσμάτων Ἱεράρχα. ὁρμάς τε καὶ ἐνέδρας σὺ γενναίως κατέφλεξας, τὰς κατὰ σὲ τὰς ἐρχομένας, Θεῶν δυνάμει Παράκλητος. ὅθεν αἶρεῖσαι, τῷ Ὁρθοδόξῳ ἢ πληθὺς, νίκης λαμπρὰς τρόπαια.

Οντως τὸ σεπτὸν, καὶ πανεύτιμόν σε Σχῆνος, ὑπερθεῖ Τριάς, ἀφ' αὐτῆς παράδοξως, σεφηφορεῖ σεφαιῶ, Ἱεράρχα τριμύγισε. δῶρον ὡς ὑπέρτιμον καὶ τῶτο, ἐπιδόσθαι τῇ σῇ Πατρίδι, νόσων καὶ παθῶν, ἀπολυτρεῖται σαῖς θερμαῖς, πορὸς Θεὸν ἐντεύξεις. **Δόξα.** Ἦχος πλ. δ΄.

Τρυφάς, δόξαν, καὶ πλῆτον, καὶ πᾶσαν ἄλλην βιωτικὴν ἡδονήν, σκύβαλα κατὰ Παῦλον ἐκ νεότητος Σοφὴ ἡ-

ζητάμενος, καὶ τὸν χρηστὸν τῷ Κυρίῳ ἐπάρας ζυγόν, εἰς ὕψος
θείων ἀρετῶν σαυτὸν ἀνύψωσας δι' ἀσκήσεως. ὁ δὲ ἢ τῷ Πνεύ-
ματος ἐν σοὶ σκηνώσασα Χάρις, πολλῶν θαυμάτων παραδό-
ξων, καὶ ζῶντα καὶ μετὰ πότμον, αὐταργόν σε καθίστατο, πό-
θῳ τοῖς προσερχομένοις μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως. ὧν ἡμεῖς
καθεκάστην κοινωνοὶ γενομένοι, ἁσμασιν εὐχαρίστοις τὸν σὲ
θαυμασώσαστα μεγαλύνομεν Κύριον, τὸν παρέχόμενον ἡμῖν
τῇ ἐπαγρύπνῳ σε μεσιτείᾳ, λύσιν ψυχῆς παθῶν καὶ τῷ σώ-
ματος, Πάτερ Διόνυσιε.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Υπόδεξαι Βηθλεὲμ τὴν τῷ Θεῷ Μητρόπολιν. φῶς γὰρ τὸ
ἄδυτον ἐπὶ σὲ γεννησάηκε. Ἄγγελοι θαυμάσατε ἐν
Οὐρανῷ. ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς. Μάγοι ἐκ Περ-
σίδος, τὸ τεῖτόκλεον δῶρον προσκομίσασθε. Ποιμένες ἀγραυ-
λῆντες, τὸν τεισάγιον ὕμνον μελωδήσατε. πᾶσα προῆ αἰνεσά-
τω τὸν Πανταργέτην.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος β'. Οἶκος τῷ Εὐφραδᾷ.

Πανήγυεις παιδρά, πανεύσημος ἡμέρα. τὰ αὖθις σὺν τοῖς
κάτω, εὐδόξως ἑορτάζει, σὲ Πάτερ τὸ μνημόσυνον.

Στίχ. Τίμιος εὐαντίον Κυρίῳ ὁ θάνατος τῷ Ὁσίῳ αὐτῷ.

Ασματα καὶ ᾠδὰς, ἡ Αἰγίνα ψαλλέτω, σὺν Ζακύνθῳ
πόλει, γεραίρεσιν ἐκ πόθου, τὸν Μέγαν Διόνυσιον.

Στίχ. Μακάριος αὐτὸς ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Σκίρτησον ὁ Χορὸς, Πατέρων Θεοφόρων, Μουῆς τῆς τῶν
Στροφάδων, καὶ τὸν κρότησον αἶνον, ἡμῶν τὸ κλέος ὕμ-
νητον.

Δόξα. Ὁμοιον.

Παύτεσθε τὸ σεπτὸν, περικυκλῶντες Σκήνος, προσπίπτομεν
βοῶντες, σὲς ὑμνηταὶ ἐκ πάσης, κακίας ἀπολύτρωσον.

Καὶ νῦν.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, συμφώνως τὴν Παρθεύον, Θεοτόκον Μα-
ρίαν, ὑμνήσωμεν ἀπαύτως, ἐξ ἧς ὁ Χριστὸς τίχεται.
Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τεισάγιον. τὸ Πάτερ ἡμῶν. καὶ τὸ Τροπάριον.
Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον.

Ζήτηε τὰτο ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ, τὸ Μακάριος αὐτὸς. Εἰς τὸ, Κύ-
ριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν, Στίχ. ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά
προσόμνια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τῷ ξύλῳ σε νεκρὸν.

Θεῶν ἐκ νεότητος σαυτὸν, ἔρωτι περώσας ἀπέπτῃς, εἰς ὕ-
ψος Ἁγίε, ἀπαθείας ἀπασαν ἐπαυτάμενος, Κόσμου
δόξαν χαμαίζηλον. Σταυρὸν δὲ ἐπάρας, ζυγὸν τὸν σωτήριον
χαίρων ἐτέλεσας, βίον, ἀμυθήτοις ἀγῶσι, κατὰ τὸ ἀλάσκα-
ρος ὁδὸν, ἡ Γειὰς μεγάλως σε ἐδόξασε.

Σκευὸς ἐκλογῆς σε φοροῦδων, Πάτερ ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ
βλέπων κρύφια, ἄξιον κατέστησεν Αἰγίνης Πρόεδρον. ἦν
πανσόφως κατήρδευσας, διδάγμασι θείοις, ἕως οὗ ἐξήνθησε
καρπὸν τὸν πέπειρον, πάσης ἀρετῆς καὶ ἡσύχως, ἐκβιώσας θεί-
λων μετῆλθες, σῆς Πατείδος ὄρεσιν ἀσκέμενος.

Λύεις ξενотρόπως τῆς ἀράς, σαῖς εὐχαῖς εἰς κόνιν γυναῖς,
δέμας δεινῶς δεσμευθεὺς, ρεῦμα δὲ πολυῤῥοον ποτὶν ἀ-
βρόχοις ὡς ὤρεν, Ἰσραὴλ μετ' ἐμὸν δώδευσας. καὶ ὄμβρος Παιμά-
καρ, ψεκὰς σὲ ἐχ' ἠψατο εὐλαβεμένῳ σε. πλῆμν ἰχθυό-
λων κακίστην, θαύματι ἀπήλεγξας ξέῳ, ἄγρας παραδόξου
Διόνυσιε.

Θέλων Ἠγαμένῳ Δανιὴλ, δυσπιστίᾳ πᾶσαν πιστῶσαι φρικ-
τῷ θεάματι, τῶτον μετ' ἐξέστης θυτῆρ' ἐν μέσῳ φα-
νείς, λευκοφόρων ἰσάμενος, αὐτῷ εἰσιόντι, εὐδὸν τῷ παντέπτῳ
σε πεμένῳ Ἁγίε. ὕμνοις λεπταργάνων σοὶ ὁδὸν, τρόμφ' συχε-
θεῖς ὡμολόγηε, εἰναί σε πιστὸν Θεῷ θεράποντα.

Πάλαι ὡς Ἡλίας ὑετὸς, Πάτερ Οὐρανόθεν κατέγεις, καὶ
διαλύεις αὐχμὸν, σώμα σου τὸ πᾶντιμον λιτανεύοντων
Πιστῶν. καὶ σεισμῷ προκατήγγελλας, φθορᾷ πικροτάτῃ, ἧς
περ καὶ διέσωσας τὴν τῇ Στροφάδων Μοῆν. ἥτις σὲ προσά-
την εὐρῆσα, πάσης συμφορᾶς ἐκλυτροῦται, σὲ τῇ μεσιτείᾳ
Διόνυσιε.

Υμνον παναρμόνιον ἰδὲ, ἡ τῇ σῶν πιστῶν αὐτοχθόνων χρο-
ρεῖα ψάλλεσσι. μνήμη τῇ παντέπτῳ σε, καὶ τῷ πεμένῳ
τῷ

τῷ σῶ, ἱερῶς ᾠροσιβάζεται, ψυχὴ καὶ καρδίᾳ, σὺ τὸ θαυ-
ματόβρυτον Σκῆνος ἀσπάζοσαι. Ἡπὲρ ἀβλαβῇ πειφρέρει,
θλίψως παντοίας καὶ βλάβης, Πάτερ Διονύσιε ᾠροσβεταίς σου.
Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τέρπεται λαμπρῶς πανηγυρίζουσα Ζάκυνθος, εὖ
τῇ Ἀγία σου μνήμῃ Διονύσιε Πάτερ, καὶ ἡ σεπτὴ ὠραί-
ζεται Ἐκκλησία, πεποικιλμένη τοῖς σοῖς παραδόξοις τεράτε-
ρήμασι, τοῖς ὡς ἐκ πηγῆς ἀκινῶτος καὶ ἐκαστὴν τοῖς εὐσεβέ-
σι ἐκχεομένοις ἐκ τῆς πᾶσι πρὸς καὶ μακάρος Σκηνῶς σου. ὅπερ
Πιστοὶ λιτανεύοντες σήμερον, δοξολογίας ᾠροσφέροντες ἱκετεύο-
μεν. τὸς τὴν σὴν εὐκλεῆ ἑορτάζοντας μνήμην, ἀπεύτας περ-
τείχισον τῇ ἀοράτῳ ἐπιστάσῃ, ἐκ πάσης περισσώζων αἰάγ-
κης, καὶ τυχὲν ἐξίσωσον τῷ πταισμάτων τῆς ἀφέσεως.

Καὶ νῦν, ᾠροεόρτιον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Σπῆλαιον εὐτρεπίξ, ἡ ἀμνάς σου ἡκεῖ, ἐμβρυον φέρουσα
Χειρὸν. φάτιν δὲ ὑποδέχε, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς
ἀλόγῃ ᾠράξεως ἡμᾶς τοὺς γήγενεῖς. ποιμένεες ἀγραυλῶντες,
μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φεικτόν. καὶ Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυ-
σὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ ᾠροσάξατε. ὅτι ὦφ-
θη Κύριος ἐκ Παρθεῖς Μητρός. ὅν περ καὶ κύψασα, δαλκῶς
ἡ Μήτηρ ᾠροσεκύνησε, καὶ ᾠροσεφδέγξατο τῷ εὐ ἀγκάλαις αὐ-
τῆς. πῶς ἐνεσπάρης μοι; ἢ πῶς μοι ἐνεφύης; ὁ λυτρωτὴς μου καὶ Θεός.

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Καὶ τὰ ἀναγνώσματα τῆς Ἀγίας Νικολάου.

Εἰς τὴν Λιτὴν ψάλλομεν Στιχ. Ἰδιόμελ. Ἦχος α'.

Τὸν καρτερόν ἀδάμαντα, ἡ τῇ Χειρὶ Ἐκκλησία, σήμερον
κομπαίνει πανηγυρίζουσα, τὸν ὅντως κατὰ τὸν Ἰώβ γνω-
ριζόμενον δίκαιον καὶ ἀληθινόν, ἀκακόντε καὶ ἀμειπτον, καὶ
παντὸς ἀπεχόμενον ᾠράγματος πονηρῶ. τὸν τῇ δυσμενῆς κα-
ταπαλαίσαντα πονηρὰς παρατάξεις, δολίως τὰς κατ' αὐτῷ ἐπι-
φερομένας, τὸν θαυματόβρυτον φημι Διονύσιον, τὸν μέγιστον
ἱεράρχην, καὶ Μαθητὴν Χειρὶ γνησιώτατον. ὃ τὰς ᾠροσβεταίς
ψυχῆς παθῶν καὶ τῷ σώματος περισσώζομενοι, ὕμνοις αὐτὸν ἐ-
παξίους μεγαλύνομεν.

Ἦχος β'.

Κόσμον καὶ τὰ τῷ κόσμῳ, ἐκ νεότητος Πάτερ ἀπαρησα-
μένος, ἀρρήτῳ Κόσμῳ ἀρετῇ μεγίστων σεαυτὸν ἐπεκρί-
σμη.

σμησας. ὅθεν ταῖς τῇ σὼν θαυμάτων βολίσιν, Ἠλὶς δι-
κην ἀκτίνων, δαδωχὼν ἡμᾶς ὡς φόνιξ μετὰ πότμον ἐξήθη-
σας, τὸς ἀπλήτῳ πόθῳ πααρμονίαις ἐπικροτῶντάς σοι ὕμνοις,
καὶ τῷ σὲ θαυμάσωσιν Θεῷ, πολλὰ τῷ δέει ἀσιγήτως βοῶν-
τας. μέγας εἰ Κύριε, καὶ θαυμαστός εὖ τοῖς Ἀγίοις σου δόξα
σοι.

Ἦχος γ'.

Σήμερον ἡ φωταυγὴς ἀνέτειλε μνήμη σου, Τεισμέγιστε ἱε-
ράρχα, φωτίζουσα τὰς τῇ Πιστὶν διανοίας τὰς μαρ-
μαρυγαῖς τῇ θαυμάτων σου. εὖ ἡ τῷ πανσέπτῳ σου συναθροί-
θευτες Τειμενέι, καὶ δικετεύομεν κράζοντες. λύσον τὰς σὰς ἱ-
κεσίας τὰς σεираς τῇ πταισμάτων, τῇ αὐμνέντῳ σου πόθῳ
πανεύφημε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Πνευματικὴν χορείαν, Πιστοὶ σήμερον συστησώμεθα, τῇ
πανευδόξῳ κοιμήσει τῷ Ποιμενάρχῃ Διονυσίῳ. ᾠροσκα-
λεῖται σου ἡμᾶς ᾠρὸς τὸν ὕμνον ἡ τῇ Χειρὶ Ἐκκλησία, καὶ
τὴν Προφητικὴν ἐπανακρῆει κινύραν τὸ Δαβιτικὸν μεσσηγῶσα
μελωδῆμα. νεανίσκοι καὶ Παρθενοί, Πρεσβύτεροι μετὰ Νεώτε-
ρων θεοᾠρεπῶς αἰνεσάτωσαν. δεῦρο δὴ πᾶσα τάξις συμπαν-
ηγυρίζουσα συγχορεῖται τῷ ᾠροφητικῷ μελωδῆματι, ᾠσμασιν
ἐπαξίους τὸν ἡμέτερον ᾠροσάτην καὶ πιστὸν κηδεμόνα γεραίρεται.
ἡ νεότης τὸν παιδαγωγόν. τὸν νυμφαγωγόν αἱ Παρθενοί. τὴν
βακτηρίαν ἡ πολιὰ. οἱ εὖ εὐθυμίας τὸν χαλινόν, καὶ οἱ εὖ
συμφοραῖς τὴν παράκλησιν. οἱ εὖ θαλάσῃ τὴν ὀχυράτην αἰ-
τίληψιν. οἱ ὀρφανοὶ τὸν Πατέρα. οἱ πτωχοὶ τὸν φιλόπτωχον.
οἱ νοσῶντες τὸν Ἱατρόν. οἱ ὑγιαίνοντες τῆς ὑγείας τὸν φύλα-
κα. οἱ ἱερεῖς τὸν Ποιμένα. τὸν ὁδηγόν οἱ Μονάζοντες. οἱ πᾶ-
ντες τοῖς πᾶσι τὸν πάντα γινόμενον. καὶ τὸ πανσέβαστον αὐτοῦ
Σκῆνος περικυκλῶντες, συμπειμμένη καρδίᾳ βοήσωμεν. πάντα
γιε Διονύσιε ᾠροφθασον, ἐξελεῖς ἡμᾶς χειρὸς τῆς τῷ ἀντικει-
μενῆς, παντοίας αἰεὶ περισσώζων ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ αἰάγης,
πιστῶς τὸς τιμῶντάς σε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Βηθλεὲμ ἐτοιμάξω.

Εἰς τὸν σίχ. σιχηρ. ᾠροσόμοια. Ἦχ. πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις Ἀρχιερεῦ τοῦ Χειρὶ. Χαίροις Ζακύνθῳ τὸ περὶ-
βλεπτον καύχημα. Αἰγίνης χαῖρε τὸ κλέος, τῆς ἐκλο-
γάδος Χειρὶ, λογικῶν ᾠροβάτων Ποιμὴν αἰεῖσε. καὶ νῦν. Μοι-

καζόντων τῆς ἀρετῆς καὶ ἐκτύπωμα, Στροφάδων χαῖρε, ὁ φρονιμὸς ὁ ἀκοίμητος. χαίροις εὐδοξέ· Ἐκκλησίας εὐφρέπεια. κράτος τὸ ἀποροσμάχητον. λιμὴν ὁ σωπῆσιος, Πιστὴ λαῶν τρισμάκαρ. χαίροις δι' αὐτοὺς καὶ σωζόμενοι, Τειάδα Ἀγίαν, μεγαλύνομεν ἀπαύτως τὴν σὲ δοξάσασαν.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σε Κύριε ἐδύσονται.

Χαίροις ὁ Ἱερώτατος ροῦς. ὄργανον Θεῖον, Ἐκκλησίας τὸ σύστημα, εὐφραίνων, ἀρετὴν πᾶσαν, μελωδικῶς ὑπηχῶν, Πνεύματος Ἁγίου ἡ μυελίπνοος, καινὴ μυροθήκη, ἡ μύροις πανταχὺς μυελίζουσα, Ἐπερανίων χαλυσμάτων Μακάριε. σκευὸς φάρμακα ἐπιφέρων σωτήρια, πίστιν τοῖς ὑποτακείοις, Πατὴρ Διόνυσιε, καὶ αἰτουμενοῖς σου πόσω. ὅθεν καὶ γὰρ ἰκετεύω σε, ψυχὴν μου ποικίλοις, μολυσμοῖς ἐκκακαθεῖσαν ἀπεύσας θεραπεύσον.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Πάθῃ καδυποτάζας σαρκὸς, εἴσει παννύχῳ προσευχῇ καὶ ταῖς δάκρυσιν, εἰς γρόφον εἰσέδους Πάτερ, τῆς ἀπαθείας σου, ἀρεταῖς παντοίας κοσμησάμενος. ἐχθρὰς τὰς ἐνέδρας, τὰς προσβολὰς καὶ τὰς λαίλαπας, ἐνδύει δυνεὶ καρτερῶς τε κατέρραζας, βίον ἄσαρκον ἐν σαρκὶ μετερχόμενος. ὅθεν ἐπαφθαρτίσας σε, φθορᾶς τὸ πανάσπιλον, σῶμα Θεός Ἀρχηγόν, πιστοῖς παρέχε σωτήριον, παθῶν πολυτράπων, ἱατῆρας καὶ ὑποστάτην ἀκαταμάχητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Οἴσῃ τὴν πανάσπιλον Μάκαρ ψυχὴν, ἀπέδως εἰς τὰς χεῖρας τῆς Κτίσεως, τότε τῇ πνευτικῇ αὐτῇ τῇ Ἀγγελῶν περὶτρέχοντα πλήθῃ πρὸς ἀπάντησιν ἔαυτον. ὁ δὲ τῆς Μοναζόντων Χορὸς σὺν Ὁρθοδόξων τῇ ὁμηγύρει, τὸ πανάγιον περικύκλῃ σε Σκῆνος, ὕμνος ἐπιταφίαις ἐξαδόντες. διὸ καὶ περὶ αὐτὸ ἀπαυξόμενοι, πικροῖς κατέβριχον δάκρυσι, καὶ ῥήμασι γοεροῖς ὀλοοῦντες ἐπεβόων· μὴ ἐγκαταλίπῃς τὴν τέκνα σου Ἀγίε· μὴ ἐλπίσῃς ἡμᾶς ὀρφανὸς τῆς σῆς ὑποστάσεως. ἀλλ' ἐπίσκεπε ἡμᾶς ἑρανόθεν, καταβάλλων αἰεὶ τὰς τῆς ὁρατῆς καὶ ἀοράτων πολεμίων ἐπιβλαῖας καὶ ἐπαναστάσεις τῇ πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ σου. Σὲ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑποβαλλόμεθα ὑποστάσει, Πάτερ Διόνυσιε.

Καὶ

Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ανύμφευτε Παρθεύε, πόθεν ἦκες; τίς ὁ Τεκνῶν; τίς καὶ ἡ Μήτηρ σε; πῶς τὸν Κτίστην φέρεις ἐν ἀγκάλαις; πῶς ἐκ ἐφθάρης τὴν νηδύν; μεγάλων παραδόξων ἐπὶ τοῖς φαινομένοις Μυστηρίων, ἐπὶ γῆς πελεμεῖν, ὁρῶμεν Παναγία, καὶ ὡς τρεπίζομεν, ἐπαξιόνουσι χρέος ἐκ τῆς γῆς τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ αἰτᾶμεν παραχεῖν τὸν ἀέρα, καὶ Μάγοι δὲ ὑποέρχονται ἀπὸ Ἀνατολῶν τῆς γῆς, εἰς δυσμὰς διατάσσονται, τὴν βροτῶν σωτηρίαν, ἀγκάλαις δαδωχέμενον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'. Τὸ λίθος σφραγισθέντος.

Νικολάου Γαβριηλοπούλου Ἱερέως Ποίημα.

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν Πρόεδρον, τὸν φρονιμὸν Μονῆς τῆς Στροφάδων Διονύσιον ἅπαντες, τιμήσωμεν συμφώνως οἱ πιστοί, βοῶντες πρὸς αὐτὸν εὐλογοῦντες, ταῖς λιπαῖς τῆς τῆς σῆς μνήμης ἐπιτελόντας σῶσον, καὶ βοῶντας σοι· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ. δόξα τῷ σὲ θαυμασώσαντι. δόξα τῷ δωρησαμένῳ σε ἡμῖν ὑποστάσει ἀκοίμητον.

Δόξα. τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τὸ Γαβριήλ. καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Θεὸς Κύριος.

Τροπαιεῖον τῆς Ἀγίας, δις. καὶ Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογία, Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ,

Επέλαμψεν ἰδὲ, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἔαρ. ἐπέφανε Πιστοῖς, ὁ πρὸς Ἰσραὴλ, Πατὴρ Διόνυσιος, Οὐρανόθεν χαλίσμασιν, ὡς Οὐρανίος, πεποικιλμένος Νυμφίος. νυμφευθεῖσαν δὲ, Θεαῖς αὐτῇ Ἐκκλησίᾳ, αὐγάζων ἐλάμψει.

Δόξα. τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς.

Οκλίνας Οὐρανὸς, καὶ Παρθεύω αἰκήσας, ὑποέρχεται σαρκαί, Βηθλεὲμ ἐν ἀπηλαίῳ, τεχθῆναι καθὼς γέγραπται, ὁραθῆναι τε νήπιος, ὁ τὰ νήπια, ζωογονῶν ἐν τῇ Μητρὶ. τότε χαίροντες, νῦν ὑπαντήσωμεν πάντες, καρδίας ἐν δούλῳ.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογία. Ἦχος ὁ αὐτός.

Σκιρτᾷ πνευματικῶς, καὶ χορεύει τὸ Πνεῦμα, λαῶν σου πρὸς τὸν Θεόν, αἰσίως εὐφραίνονται σε, καὶ σεπτῶς περικύκλῃ σε, τὸ πᾶν τιμον, σῶμα Χριστὸς Ἰσραὴλ.

χα, θαυματόβρυτον. ἔ παρὰ αὐτῶν μὴ παύσῃ, παρὸς σὲ καὶ παρὰ τῶν ἁγίων.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Αγάλλῃς ἡ Σιών, Βηθλεὲμ εὐτρέπιζε· ὁ πάντων συνοχεύς, τὸν ἀστέρα προπέμψας, ἐμήνυσε τὴν ἀμετρον, ἑαυτοῦ συγκατάβασιν. ὃν ἔδ τρέμει, τῷ Οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, ὅπως τίχτεται, ἐκ τῆς Παρθένου ἀτρέπτως, ὁ μόνος φιλαδελφικός.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, ΚΑΘ. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραϊότητα.

Σήμερον πέπτεται Πόλις ἡ Ζάκυνθος, κατατρυφῶσά σου σκῆνος τὸ πᾶντιμον. δῶρον ὑπέρτιμον αὐτὸ, εὐρεῖσα ὡς Γεράρχα. ἐκ σὲ ἔδ ἐκκέχυται ἀεναῶς τὰ θαύματα· πίσει τοῖς παρὰ σὲ ὅσους ὀφθαλμοὶς παθήμασι δεινοῖς. ἡ γηθασμένη κραυγάζει σοι, χαῖρε Χεῖς πῖς δὲ θεράπων.

Δόξα.

Σταυρὸν ἀράμενος ζυγὸν σωτήριον. χαίρων ἐπέφθασας δυσβάτοις ὄρεσιν. ὄγκον τῶ γεύεσθαι καὶ κενῆς, δόξης περ ἀφισάμενος, Πάτερ Διουσίε, καὶ νεκρώσας τὸ σῶμα, πάθῃ κακῶν ἡμερῶν, ἐβίωσω ὡς ἄσαρκος. διὸ καὶ Θεῖας δόξης πετύχηκας, ὕμνοι Θεῷ αἰεὶ λατρεύων.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Χαρὰς πεπλήρωται, πᾶσα τὰ πέρατα. ἡ Θεοτόκος ἔδ γεννᾶν ἐπείγεται, τὸν Βασιλέα τῶ παντός, ὃ θαύματος ἀεὶ ἀερμηνεύετο. ἀρχεται ὁ Ἄναρχος, καὶ σαρκῶται ὁ ἄσαρκος. ἀπὸ τῆς εἰσδέχεται, τὸν συνεχόντα ἅπαντα. ἡ Βηθλεὲμ ἀγάλλῃς καὶ χόρευε, ἡ κτίσις Χεῖς τὰ παροεόρτια.

Οἱ Ἀναβαθμοί. τὸ α'. Ἀντίφωνον τῷ πετάρτῳ.

Ἦχος. Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυεῖς ὁ θαύματος τῶ Ὁσίῳ αὐτῷ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυεῖ. τὸ, Πᾶσα προῆ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Οὐ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ Ν'. Δόξα.

Ταῖς τῶ Γεράρχῃ. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκῃ.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελ. παρὸς Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς.

Ἐλεῖπόν με ὁ Θεός.

Τοῖς ἐκ πόθῃ τὴν φαιδρᾶν, μνήμην τιμῶσί σε Γεράρχα, ὁρμαῖς δολεαῖς, ἀποτειχίζων αἰεὶ, δολίῃς πάρεσο.

Ο

Οὐ Κανὼν τῆς Θεοτόκῃ εἰς ε'. Ζήτηε εἰς τὴν Ἑορτὴν τῶ Ἀγίου Νικολάου.

Καὶ τῶ Ἀγίῳ, εἰς ἡ. Οὐ ἡ ἀκροσιχίς.

Γεωργίῳ Ἱεροδιακόνῳ τῶ Συπαῶν. Ἦχος β'.

Ἐν βυθῷ κατέβρωσε.

Γεωργὸς καθάπερ νυνεχῆς, Θεῖας γεωργήσας, ἀρεταῖς παντοίοις τὴν ψυχὴν Ἀγίε, ἔγωγε νῦν γεώργησον, ἰκετεύω σε, τὸ τῆς γλώττης μου ἄμυστον, ὅπως ἐπαξίως, μέλψω σου τὰ εὐδοξία τέρατα.

Εγκωμίων ἅπας ἀληθῶς, ὕμνος ἔδ δυνήσεται, σὲ εὐφημεῖν ἀγῶνας καὶ τὰ σκάμματα, ἀπερ ἐνηγώρισται, ἐκ νεότητος καταξίαν αἰοῖδι με. ὅμως μοι πολυμῶντι σύγγνωδι, καὶ δέξαι με τὴν αἰνέσιν.

Ως ἐχέφρων Κόσμος τὰ τερπνά, ὡς ἐπιβλαβέστατα, κατὰ φρονήσας χαίρων ἀεὶ πτέρωσας, ὅλην σε τὴν ἔφεισιν, καὶ διαύσιον παρὸς τὸ ὄντως ἀκρότατον, κάλλος ὀρεκτὸν πανάγιο, ἔδ νῦν τρυφᾷς γηθόμενος.

Θεοτοκίον.

Ρευστὴν φύσιν βρότειον ἡμῶν, δι' ἁφάτου ἔλεος, Θεὸς ἀφ' ὁσίων ἐκὼν κατέρχεται, Λόγος ὁ παρὰ τὸν ἀρχαῖον, ἐκ Θεοῦ παῖδος, σεσωματωθησόμενος. ὅνπερ ἐν βραχεῖ τιμώμενον, ἀπὸ τῆς αἰῶνος κατὰ πνεῦμα.

Ἐπερος Κανὼν, ἔδ ἡ ἀκροσιχίς.

Αἰχρὲ βίβλῃ με τῶσον τῇ σῇ παρὰ τὴν βίβλιν.

Ἦχος α'. Χεῖς γεννᾶται, δοξάσατε. Ποίημα τῶ αὐτῷ.

Αγνὸν ψυχὴν με συντήρησον, παμμάκαρ Διουσίε ἀπεύδοντα, ἀγνοῖς σε αἰνέσαι χεῖλῃσιν, αἰγλή τῇ ἀποστίτῳ ὡς παρὸς, Θεῖας φεικτικῆς, ζωοθεῖσαν μολυσμοῖς ἀδέσμοις λάμψον.

Ιὸν παρὰ τὸν ἀλάστον, ἐμμέσας καρδίᾳ ἐθέλοντι, τὸν νῦν ἀπαθῆτε σέσωκας, ὁρμῆς τῆς τῷ ρεόντων ὡς νυνεχῆς, ἀρετὴν καὶ πᾶσαν, γυμνασάμενος Θεῷ, δόξης πετύχηκας.

Σαρκὸς δαλῶσας τὸ φρόνημα, τῷ Πνεύματι μετῆλθες ἰσαγγελον, ζῶν ἐπὶ γῆς τελειώθηκε, ἀγνεία καὶ ἀσκήσει ὠραῖοις, σκευὸς ἀνεδείχθης, καὶ δοχεῖον καθαρὸν τοῦ Θεοῦ Πνεύματος.

Β 2

Θεο

Θεοτοκίον.

Χρυσόν ἢ Σμύρναν ἢ Λίβανον, οἱ Βασιλεῖς Περτῶν πορο-
χομίζουσιν, τίω ἐκ Πατρὸς Ἀμήτοι, Ἀπάτοι δὲ πά-
λιω καὶ ἐκ Μητρὸς, Κόρης Παναμώμω, τιχτομεύω Βηθλεέμ
Θείω βεβλήματι.

Καταβασία. Χειστὸς γεννᾶται.

Ὡδὴ γ'. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Γενναίως κατεπάλαισας, σοργὴν γεννητόρων τε, καὶ πᾶσαν
ἄλλην εὐκλειαν, Σταυρόν δ' ἄρας τὸν τῷ Κρείσσῃ, πορὸς
ταῖς ἐρήμικα χαίρων ἡτομολήσας.

Ιχὺν τῆς ἀσκήσεως, φεγγοβόλοις λάμψῃ, πετηλαυ-
γῶτων Ὅσιε, σεῇ τείβῃ ἐκμιμησάμενος, Ἀσκητῆς ἐπε-
φανὲς διαφύσιος.

Ολος ἐν σοὶ ἐπέπνευσεν, ἡχος Θεῆς Πνεύματος, ἢ χα-
ρισμάτων ἔδειξε, Θεῶν εὐδοξὸν οἰκητήριον, καὶ πηγὴν
ἰαμάτων ἀνέξαντλητον.

Θεοτοκίον.

Υπόδεξαι τὸ σπήλαιον, Μαριὰμ τὴν Ἀχραντον, ἀποτεκεῖν
γὰρ ἔρχεται, ἀπειράνδρως Χειστὸν τὸν Κύριον, μεσότη-
χον τῆς ἑχθρας λύσαι θέλοντα.

Ἄλλος. Τῷ πορὸ τῶν αἰώνων.

Ρῶσιν τοῖς ἐν πίσει, ποροῖσιν ἐκχέεις πορεβείας ταῖς
σαῖς, παθῶν ποικίλων δονεμεύοις, τῷ σῶ Θεῷ πνεύμῃ,
εὐδα Σκηνός σε τὸ πάντιμον, ἀπατηγάζει θαυμάτων πηγὰς,
ἀφδόνως τοῖς γρήζῃν.

Ο ἐν τοῖς Ὑψίστοις, Ποιμενάρχης Αἰγίνης ποροβάλλεται,
φωτολαμπῇ ἐπὶ λυχρίας, σέ Παρμμάκαρ ὡς λύχνον,
ὁδὸν πορὸς ζωὴν τὴν ἄγασαι, ὑποδεικνύοντα πᾶσι ταῖς σαῖς,
φωτιστικὰς λάμψῃ.

Υψίκομον Πάτερ, καθωράθης ὡς δένδρον τοῖς σοῖς ὀχε-
τοῖς, ἐπαρδευόμενον δακρύων, δαψιλῆς ἐπιφέρων, καρ-
πὸς ξείνων πρασίῳ σου, εἰς σωτηρίαν παντοίων δεινῶν, τῇ πι-
σῶς τιμώντων σε.

Θεοτοκίον.

Βυθῷ περριθεύτα, παχγευῇ τὸν Γενάρχην θαλάτῃ ἀράς,
Τίος ὁ Λόγος πεπτωκότα, νῦν ἐπέση ζωώσας, τὸν ὁ-
λον

λον ἐσπόμενος. Παρθενικῆς ἐκ νηδύος ὅν Μαριὰμ, ἀπειρά-
νδρως πέζεται.

Καταβασία. Τῷ πορὸ τῶν αἰώνων.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς.

Η ἱερά σου καὶ πανεύτιμος μνήμη, πεποικιλμένη ποικιλία
χαρίτων, πᾶντας Πιστὲς φαιδρύνοντα αἰτέλλει ἰδὲ. ἔς
περ συνεισάγῃς τῷ σῶ Θεῷ Τεμεύῃ, πίσειτοι παρίστανται
εὐτροφῆσαι ποδύντες, ἀειδαλεῖς καρπὸς ὑπερφῶν, θαυμάτων
δύτα Χειστὸν Διονύσιε.

Δόξα. τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νῦν περαιῶνται Προφητῶν αἱ πορορήσεις, ἡ Θεοτόκος Μα-
ριὰμ ὅδ' ἐπέση, ἀποτεκεῖν βροτῇ τὴν ἀπολύτρωσιν. ὑ-
περθευ ποροτρέχουσιν Οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, δόξαν ἀνιέμπου-
σαι δι' ἡμᾶς τῷ τεχθεύτῃ. ἢ Βασιλεῖς ποροέρχονται Περτῶν,
αὐτῷ σὺν δώροις ποροπέσαι γηγόμενοι.

Ὡδὴ δ'. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ικέσιον, ὕμνον δέχῃ λαῶν σου Πανάγιε, πῶς σοὶ ποροά-
γουτος συνετελεμμένω καὶ πνεύματι. τὸν ἐν πείσῳ ζε,
πᾶντος ἀτήμονα ὀλεθεῖς μηχανήματος.

Εγείνου μεν, Ἀγγελάρχης παρμμάκαρ πανάγιστε, σὺ τοῦ
Ἀρχιποίμενος τῆς Μονασῶν τοῖς ἀγέλας τε, μαύδραι πορὸς
Οὐραίνων, ὁδηγησάμενος, τῇ πανιέρῳ πολιτείᾳ σου.

Ρύθμενος, καταδίκης θαλάτῃ τὸν κτείναντα, Ἀδελφόν σου
φίλτατον σοὶ γεγονότα ἢ ἔσωσας, συμπαθῶς ἀλώβη-
τον. Τεσμὲς τῆς φύσεως, ξενοπορεπῶς βαβαὶ κατέβαλες.

Θεοτοκίον.

Οἱ Βασιλεῖς, τὸν Ἀσέρα περσόδου σκοπόμενοι, τυχῶν
ἐπερ απεύδῃς, ταῖς ἡγεσίαις τὸν Ἀνακτα. ὅν Παρθέ-
νος πέζεται, ἀλόγων φάτνητε, τῆς ἀλογίας ἡμᾶς σώσαντα.

Ἄλλος. Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης.

Ιχὺν ἐνδυσάμενος σοφίῃ, Χειστὸς τὸ σέ ἰχθύσαντος, ὡς χεῖν
γενναίως κατεπάτησας, τῆς εὐκλήρας ζωῆς, δόξαν τὴν ἐ-
πίκηρον. πᾶσαν ἡδυπάθειαν καὶ πλῆστον, τὸ Κόσμος καταλι-
πὼν, δόξης Οὐραίνης μετέχκας.

Ορμῶ ποροσωρμίδης γαληνῶ, καινὴν ἐπαποσάμενος, δό-
ξαν Μονῆς τῆς Θεομήτορος, πατρῶων ἐπανελθῶν, εἰς
τὴν

γῆν παμμακάρισε, εὐθασ τὸν βίον ἐκτελέσας, ἀγάσιν ἀσκητικοῖς, πνεῦμά σε τῷ Κτίσῃ παρέδωκας.

Υψεῖν αὐλῶν ἡ πληθὺς, Ἱεραρχῶν ὁμήγυρις, Ὀσίῶν ἁμα καὶ δικαίων τε, ἑορτίου σὺν ἡμῖν τῇ σεπτῇ κοιμήσει σε, αἶνον συγκροτῶσιν Ἱεράρχα, ὑμνοῦντες χαρμονικῶς, τὸν σὲ μεγαλύναντα Κύριον.

Θεοτοκίον.

Μὴ συγναζε ἐγκυον ὁρῶν, Κόρη τὴν μνησευθεῖσά σοι, Μαριάμ Ἰωσήφ Δίκαιε. τὸ γὰρ αὐτῇ γεννηθεὺς, ἐξ Ἁγίου Πνεύματος, τέχεται Τίον τὸν παρὰ αἰώνων, ἐλθόντα σώσαι βροτῶν, γένος τυραννίδος ἀλάστορος.

Καταβασία. Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσοῦ.

Ὡδὴ εἰ. Μεσίτης Θεῶν.

Διέβης σοφέ, Θεῶ σεύει αὐθιγὲν ῥωδέεις ἀληθῶς, ἀποροσκόπως ἀπαταν, βίβη τὴν σκοτόμαιναν καὶ εἴληφας, ἐν ταῖς ἐπερανίοις, σκηναῖς φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Ιδός σοι λαμπρῶν, ἐκτελεῖται Ζάκυνθος τὰ νῦν Ἑορτήν. μνήμη τῇ πωσιπτώσει, τῷ σὲ θαυμασώσωντι ἐκπέμπουσα, ἄτματα ἐν Ὑψίσις, Θεῷ τῷ Παντοκράτει.

Αβρόχοις ποτὶ, σὺν ὁδίτῃ χεύματα ποτὲ ποταμῶ, διέβης πολὺρροα, λαὸς καθάπερ τὰ Ἰορδαῖνα, πάλας Ἰσραηλῆτις, Χριστὲ θεράπων Ὀσιε.

Θεοτοκίον.

Κοιμήσθω ἡ γῆ, καὶ τὰ ὄρη ῥάγατε χαρᾶς γλυκασμόν, ἀνδρωποι σκιρτήσατε, βελῆς Πατρώας ἡκεῖ τὸ πλήρωμα, Χριστὸν γὰρ τὸν Σωτῆρα, πικρὸν Παρθεύος ἔρχεται.

Ἄλλος. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Εὐχῶν νεκρὸν δέμας Παρμάκαρ τῷ σῶν, δεσμευθεὺς ξενωτρόπως διέλυσας, ἀρᾶς δεινῆς ἀλύτῳ δεσμῷ ἀφοεῖσμεν. ὅθεν τοῖς παρεῶσι, σιγᾶν ἔτι σὲ ζῶντος, ἐπετάξω τὸ θαῦμα, ἐκπληττομένοις Διονύσιε.

Σεισμῷ τῇ Στροφάδων μεγίστην φθορᾶν, πανευδόξω Μονῇ προκατήγγειλας, κατ' ὅναρ Διονύσιε πισῶσε Μαθητῇ, τὸν δὲ κατωλισθέντα, ὑψόθεν θαυμασίως, Μοναχὸν διεσώσω, σὲ ἀρρώγων ἐπικαλέμενον.

Ωδὸς παννυχίους ἐπάδει λαμπρῶς, γηθομεύησοι Πάτερ γεραίρεσσα, τῷ ξυῶν περσίωνσε ἐσμὸν ἡ σὴ Πατεῖς.

ἢν

ἢν φέρει πάσης βλάβης, ἀβλαβῇ ταῖς φρεσίν. σὲ φερέται φερέσβην, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν σὲ δοξάσαντα.

Θεοτοκίον.

Σμικρῷ ἀξιώσας πτωχεῦσαι Θεός, ἀνδρωπίνην πτωχείαν δι' ἔλεος τεχθῆναι νῦν ἐπείγεται ἀπηλαῖν δι' ἡμᾶς, Κόρης ἐξ ἀπειρανδρου, ὃν Ἀσὴρ παραδόξως, φρονηθεῖ τῷ Κόσμῳ, φθορὰς θανάτου λυτρωτάμενος.

Καταβασία. Θεὸς ὢν εἰρήνης Πατήρ.

Ὡδὴ εἰ. Ἐν ἀβύσῳ πταισμάτων.

Ολοτρόπως Παρμάκαρ εὐμένος, Θεῷ τῷ Παντοκράτει ἐχθρὸς συληταίσε, ψυχῆς τὸς Θεῖς ἐρωτῆς, παρατμοῖς συνεχέστιν ἐκ ἰχυσε.

Νοσημάτων ποικίλων πανάρισον, Ἰατρὸν σὲ εὐρομεν φερόν καὶ φύλακα, ἐχθρῶν πάσης φαυλότητος, ἀβλαβῆς διασώζων Πανάγιε.

Ουρανόθεν ἱκέσιον δέσιν, σῶν ὑμνητῶν φρόσδεξαι, ἡμῖν καὶ φαῖναι, ἐν ὥρᾳ τελευτῆς ἡμῶν, δυσμενὲς τὰς ἐφάδας τροπέμενος.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ φύσιν ἐστὶ τὸ τελέμενον, Κόρη ἀπειρόγαμε, Θεὸς ὁ Ἄναρχος. ἐκ σὲ γὰρ ἀρχὴν δέχεται, μορφωθεὶς μορφὴν δέλα δι' ἔλεος.

Ἄλλος. Σπλάγχχνων Ἰωανῶ.

Οντως τὴν φεικτὴν, Θεῷ καὶ αἰαίμακτον, Ἀγνῶς λογικὴν Ουσίαν ἔδυσες, μετὰ σώματος, ἐπὶ γῆς βιοτεύσας ὡς ἄταρχος. ὄντως ὅλος τῷ Θεῷ Νὰς πανάγιος, ὡφθης ὄργανον καὶ Πνεύματος, ἡχῶν πάσης, ἀρετῆς μελωδῆμα.

Νέφης ζοφερῶ, τὸν νῦν ἀπεκάθηρας, νεφῶδη ποτὲ ἀμφιγυνῶν τάσε, Διονύσιε, Δαμιῆλ συνεργεῖα ἀλάστορος. φανείς ἐκτὸς σῆς λάρνακος αὐτῷ Θεῷ Νὰς, εὐδὸν εἰσελθόντι Ἀγίε, θυτῷ μέσῳ, ὕμνοις λειτεργέντων σοι.

Τάξεις νοεραὶ, ὁρῶσαι ἐξέστηται, σὲ μάκαρ τῷ σὲ ἐνατοκρῦπτοντα, τὸν ὁμαίμονος, διωκόντων ὀργὴν δραπετεύοντα, φονεῖα ὅνπερ ἔσωσας θανάτου τῷ πικρῷ, τῶτον συμπαθῶς δεχάμενον, πεφευγότα ἐν σοὶ ἀγνωσντάσε.

Ηδη τῆς ἡμῶν, ἐκλάμψαι ὑποέρχεται, Παρθεύς Ἀγνῆς τῆς ἐξ ὁσφύος Δαυὶδ, ἡ ἀνάκλησις, σωτηρίας ὡς ὤμοσε Κύριος. ἡγήσωμεν ἐν ἅσματι καὶ ἄσωμεν ὡδὶς. ὕμνοι ἅπαντες κροτήσωμεν, γενεθλίοις, Χεῖρ Προεόρτιον.

Καταβασία. Σπλάγχχνων Ἰωανῶ.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθεύς σήμερον.

Εὐχαρίστοις ἅσματι τῇ Ζακυνθίῳ ἡ Πόλις, αὐμνέειν ὑποτρέπεται πάντα Πισὺς συγκαλῆσα, μέγιστον τὸν ἐν ἀνάγκαις θερμὸν Προσάτην, ῥύσῃν δὲ τῇ τοῖς κινδύνοις συνεχόμενων, καὶ γεραίρωσα κραυγάζει, τὸ κλέος χαῖρε Πισῶν Διονύσιε.

Ο Οἶκος.

Ταῖς πρὸς Θεὸν εὐδιαλλακτοῖς προσβείαις, μὴ ἐπιλάθῃ Πισὺ λαῶν Πανάγιε. ἀλλὰ τῇ ὀξυτάτῃ καὶ θερμῇ προσασίᾳ, ἵλεων ἡμῖν γενέσθαι δυσώπει τὸν εὐσυνπάθητον καὶ εὐμενέστατον Κύριον. ὅπως δι' αὐτῆς τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἐπερχομένης τῇ ἀοράτῳ, καὶ ὁρατῇ πολεμίων ἐπιβελῆς καὶ κακώτερος περισσώζηται ἡμᾶς, τὸς μετ' εὐμενείας σερυννόμενης τῇ σῇ κρατιᾷ ἀντιλήψῃ, καὶ γεραίροντάς τε παννυχῆτοις καὶ θαυμάσις ἐγκωμίοις, τὸ κλέος χαῖρε Πισῶν Διονύσιε.

Τῇ ιζ'. Δεκεμβρίῃ. Μνήμην ἐπιτελόμεν τῇ ἐν Ἀγίοις Πατρὶσι τῇ Νέῃ Ἀρχιεπισκόπῃ Αἰγίνῃ τῇ Ζακυνθίῃ.

Τρυφὰς παιδῶν φθαρτὰς Κόσμος καὶ δόξαν,

Ἀφθάρτους κεκληρώσαι τὰς Οὐρανίους.

Αξιοδύκνους εἶναι ἡ πλάνη, εἰς τὴν ὁποίαν πλανᾶται ὁ δυσυχὴς ἄνθρωπος, ξεπισμεύς διὰ τὴν παράβασιν ἀπὸ τὴν σωτηντὴ δόξαν καὶ ἀθανασίαν, εἰς τὸν θάνατον καὶ φθορὰν, διωγμεύς ἀπὸ τὴν ἰδίαν τε Πατεῖδα, καὶ ἐπίγειον μακαριότητα, εἰς τὴν κοιλάδα τῆς κλαυθμῶνος, δηλονότι εἰς τὸ ψεῦδος καὶ προσκαίρει Κόσμος ταῖς ἀδελιότητις· δὲν κλαίει τοιαύτην ἐξορίαν δυσχεστάτην, ἀλλὰ προσηλωμένος εἰς τὸ Κόσμος τὸ μάταιον, ἀλητμόνητε πλείως ταῖς πρῶταις τιμαῖς καὶ ἀγαθὰ, καὶ ὥσπερ νὰ μὴν εἶχε νῦν, δὲ ψηφᾷ ὀλόπελα τῶν χαίρων, ἀλλὰ χαίρεται εἰς τῆς ἐξορίας τὴν δυσυχίαν καὶ βάσανα, καὶ ὡς ἄλογον ζῶν ἀφίνει νὰ σέρνεται εἰς τὰς ὀρέξεις τῆς ἰδίας τε ἐπιθυμίας ἀπὸ τὰ πάθη, τὸσον

ὅπου

ὅπως κατὰ τὴν Προφητικὴν φωνὴν „ παρασυμβλήθῃ τοῖς κτή-
ν, νεσι τοῖς ἀνθρώποις καὶ ὁμοιωθῇ αὐτοῖς“. Δὲ ἐματαιώθῃ ὅμως
εἰς τοιαύτην δυσυχισμὸν πλάνην ὁ σήμερον παρ' ἡμῖν εὐτα-
ζόμενος Ἅγιος, ὁ λαμπρὸς τὸ σῶμα καὶ λαμπρότερος τῆς
ψυχῆς, ὁ θαυμαστὸς ἔπος λέγω Πατὴρ ἡμῶν Διονύσιος· ἐ-
πειδὴ καὶ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ἀπ' αὐτὰ δηλαδὴ τῆς ζωῆς τῆς
παιδείας, ἐφθασε καὶ ἐκατάλαβε τὴν ἐλευθερίαν ἀφροσύνης τῆς
ἀνθρώπινος γενέσεως, καὶ τὸ ἐπιζήμιον τῇ κοσμικῶν ἡδονῶν, ταῖς
ὁποῖαις καταφρονῶντας μὲ γενναιότητα, ἠθέλησε νὰ μείνῃ γυ-
μνὸς ἀπὸ κάθε τρυφῆς, πλῆτον, δόξαν, καὶ αἰάπαυσιν, ὅτε
τὸ ἔταξεν ὁ Κόσμος, καὶ ἡ μεγαλειότης τῆς γενέσεως· καὶ ἐπὶ
ἐλαφρὸς ἀπὸ τῶν βάρη, ἐπέρωσεν εἰς μοναχὴν τὴν δάλευ-
σιν τῷ Θεῷ, τὸν νῦν, τὴν ἔφειν, καὶ τὸν ἔρωτα τῆς ψυχῆς
τῆς, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ πάλιν μὲ τέτοιον τρόπον τὴν ἀρχαίαν
τῆς δόξαν, τὴν ἀθανασίαν, καὶ θείαν τρυφήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν
ἐξέπεσε μὲ τὸν Προπάτορά μας Ἀδὰμ· καὶ ἀγκαλὰ νὰ τοῦ
ἀσικώθῃ ἀπὸ τὰς τρεῖς θανατηφόρους ἐχθρὰς τῆς ἀνθρώπου ἰ-
σχυρώτατος πόλεμος, ἀπὸ τὴν Σάρκα λέγω, τὸν Κόσμον, καὶ
τὸν Διάβολον, διὰ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ καὶ αὐτὸν εἰς τὴν
ὑπακοὴν καὶ ἀγάπην τῆς, αὐτὸς μὲ ὅλον τὸ αὐδεύειν, καὶ ἀ-
γωνισθῇ κατ' αὐτὴν τόσον, ὅτε τέλος πάντων ἐδείξῃ ἀνωφελεῖς
καὶ νεκρὰς ὅλας τὰς πολεμικὰς ἐνέδρας καὶ ἐπαναστάσεις, ὅπου
κατ' ἐκείνην ἐσίκωναν ἐναντίον τῆς· ὅθεν καὶ ὁ πανάγαθος Κύ-
ριος τὸν ἐδόξασε θαυμασίως καὶ ζῶντα, καὶ μετὰ θάνατον,
χαρίζοντάς τε τὴν ἀτελεύτητον αὐτῷ δόξαν καὶ μακαριότητα,
ἀφθαρτίζοντάς τε προσέτι καὶ τὸ πανέντιμον αὐτῷ σῶμα, ἀπὸ
τὸ ὁποῖον ἐνεργεῖται ἀκατάπαυστα εἰς τὰς μετ' εὐλαβείας καὶ
πίσεως ἐπικαλεσμένους αὐτὸν, ἐξαισία πραττομένων, τὰ ὅποια
νὰ διηγηθῇ τιτὰς ὅλα καταλεπτῶς, εἶναι ἀδύνατον· ὅμως διὰ
δόξαν τῷ Ἱεράρχῃ μας καὶ προσάτῃ Διονυσίῳ, καὶ διὰ τὴν κοινὴν
ὠφέλειαν, θέλω εἰπεῖν ὅσα εἶναι τῆς δυνάμεώς μας, καὶ ἀκέραια.

Γεννάται ὁ θαυμαστός ἔπος Ἱεράρχης εἰς τὴν περίφημον
Ζακυνθον, ἀπὸ τῆς εὐγενεστέρης, πλεσιωτέρας, καὶ εὐδο-
ξοτέρας Ἀρχοντῆς τῆς αὐτῆς Πόλεως. Ὁ Πατὴρ τῆς Μωκίης ὁ-
νομαζέτο τῷ γενεῇ Σηκῆρος, καὶ ἡ Μήτηρ τῆς Πανλῖνα, ἀπὸ τῆς
ἐκλαμπρότατον γενέσεως τῇ Βαλβίῳ, Ἀρχόντῳ τῆς γαλινα-
τάτης

τάτης Ἀεισκρατίας τῶν Ἑνετιῶν. Εὐθύς ὅτῃ ἀπεγαλακτί-
 θη, καὶ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν δεκτικὴν μαθήσεως, ἐδόθη ἀπὸ
 τῆς γονεὺς τῆς εἰς θεοσεβείας καὶ σοφῆς Διδασκαλίας, ἀπὸ τῆς
 ὁποίας διδασκόμενος ὄχι μόνον τὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ τὰ
 καλὰ καὶ θεαρέστα ἦδη, ὡς εὐφυῆς ὅτῃ ἦτον εἰς τὸν νῦν, ἔμα-
 θεν εἰς ὀλίγον καιρὸς διάσημα τὰ ὅσα ἦσαν ἀρκετὰ νὰ τοῦ
 φωτίσῃ τὴν διάνοιαν, διὰ τὰ καταλάβῃ τὴν πλάην τῆς Κό-
 σμου, τῆς ποροκαίρης βίης τὴν ματαιότητα, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν
 ἀθανασίαν. καὶ ἐπειδὴ νὰ ἐπορόκωπε καθήμενός εἰς παρὰ τῆς
 ἐναρέτας, καὶ θεοσεβείας, ἔκεινε μὲ τὸν ἑαυτὸν τὸ νὰ γεύῃ πρα-
 τικῆς τῆς Ἑβραϊκῆς Βασιλείας Θεοῦ, καθοπλισμένος μὲ τὸν
 θώρακα τῆς ἀκραφῆς Πίστεως, καὶ τὴν παροπλίαν τῆς θεαρέ-
 στων ἔργων, διὰ τὰ δυνηθῇ, νικῶντας τὰς τρεῖς θανατηφόρους
 ἐχθρὸς, νὰ ἀξιώθῃ νὰ ἀπολαύσῃ ὡς νικητῆς τροπαιῆχος τὸν
 ἀμαρῶντινον τῆς δόξης σέφανον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ κοσμικαὶς φρο-
 ντίδες, καὶ ὁ πολυτάραχος θόρυβος τῆς βιωτικῶν πραγμάτων
 τῶ ἐμποδίζασι τὸν τρόπον, διὰ τὰ βάλῃ εἰς παρὰ τῆς
 φιλήτο σκοπὸν, καὶ εὐθεὶν ἔρωτα, ἀποφάσισε νὰ μακρύνῃ ἀ-
 πὸ ταῖς σύγχυσις, καὶ ταραχαῖς τῆς Κόσμου, διὰ τὰ ἡμπορῇ
 ἀτάραχος νὰ φαντάζεται τὰ Οὐράνια, καὶ νὰ λατρεύσῃ ὅλα
 ψυχῶς τὸν Ποιητὴν καὶ Σωτῆρα Θεόν. λογιάζοντας λοιπὸν,
 κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, τὰ πάντα ὡς σκύβαλα, πᾶσαν
 ἀπόλαυσιν τῆς παρούσης ζωῆς γενναίως ἐκαταφρόνησε, γονέων
 ἀγάπην, πλῆτε ὄγκον, γένος περὶ φανίαν, ἀξιομάτων τιμὰς,
 καὶ δόξας, καὶ πᾶσαν ἄλλην σαρκὸς ἀρέσκειαν, καὶ ἡδυπάθειαν,
 καὶ φεύγωντας ἀπὸ τὴν Πατρίδα ὡς αἰτὸς ὑπόπτερος, ἔδρα-
 μεν ὡς εἰς καλιὰν ψυχωσότηειον, εἰς τὴν Στροφάδων Βασι-
 λικὴν Μονὴν κειμένην κατέναντι τῆς Ζακύνθου πρὸς τὸ νότιον
 μέρος, μακρὰν ἀπ' αὐτῆς ἕως μίλια ποταράκοντα, καὶ φθαίνον-
 τας ἐκεῖ γεμάτος ἀπὸ πνευματικὴν εὐφροσύνην, ἀφόντισ ἔκα-
 με τὴν διατεταγμένην δοκιμὴν κατὰ τὰς κανόνας τῆς Μοναδι-
 κῆς διαταγῆς, ἐνεδύθη ἀπὸ τὸν Ἠγούμενον τῆς Μονῆς τὸ Ἀγ-
 γελικὸν Σχήμα, καὶ ἐπελειώθη Καλόγηρος. Ἀγκαλὰ νέος εἰς
 τὴν ἡλικίαν, ὅμως ὑπερέβαινε εἰς ταῖς ἀρεταῖς καὶ τὰς πλέον
 Γέροντας καὶ ἐναρέτας Πατέρας τῆς σεβασμίας ἐκείνης Μονῆς.
 ἀγρύπνια τὸ περισσότροπον τῆς νυκτὸς, τὸν ὁποῖον καιρὸν ἔχο-
 διά-

διάζευ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς πνευματικῶν Βιβλίων, καὶ εἰς
 ὕμνος καὶ δοξολογίας πρὸς Θεόν. τῆς σαρκὸς τὰς ἐμπαθεῖς ἀ-
 ρέξεις ἐχαλινώγει, καὶ ἐκαταδάμαζε μὲ πολυήμερος νηστείας.
 καὶ σοχαζόμενος τὴν ἐτιδανότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐνί-
 κα τὸν Δαίμονα τῆς ὑπερηφανίας μὲ ἄλλων ταπεινῶν. καὶ μὲ
 ὅλον ὅτῃ ἀπὸ ἐκλαμψον ἐκατάγετο γένος, ἔκεινε ὅμως τὸν
 ἑαυτὸν τὸ εὐτελέστερον ἀπὸ ὅλων καὶ ἀγαθώτερον. διὰ τὰ ὁποῖα
 καὶ οἱ Πατέρες ὅλοι τῆς Μονῆς τὸν εἶχαν ὡς κανόνα τῆς ἀρε-
 τῆς, καὶ εἰκόνα τῆς ὁσιότητος, καὶ ἔπαρχε κατ' εὐας ἀπ' αὐτὸς
 νὰ τὸν μιμῆται, ὅσον τὸ κατὰ δύναμιν. Δοκιμασθεὶς ἀπὸ τῆς
 Προεσώτας ἀντιβιβιάδῃ κατὰ βαθμὸν εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱε-
 ρωσύνης, διὰ τὰ ποροσφέρῃ ἱλασθεῖς εὐχὰς καὶ αἰμαμάτους
 θυσίας πρὸς τὸν Θεόν, ὡς ὁ πάλαι Μελχισεδέκ διὰ τὴν
 σωτηρίαν τῆς Κόσμου. Ἐπιθυμῶντας μετὰ ταῦτα νὰ ποροσκυρή-
 σῃ τὰς Ἀγίας Τόπας τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἔκεινε μὲ δέλημα τῆς
 ἀδελφότητος νὰ περάτῃ εἰς τὰς Κυκλάδας Νήσους, ἦγεν εἰς
 τὰ δωδεκαῖησα, διὰ τὰ εὖρη μὲ εὐκολίαν ἐκεῖ κἀνεὶα πλοῖον,
 νὰ ταξιδεύσῃ πρὸς τὰς ῥηθεύτας Ἀγίας Τόπας, κατὰ τὴν ἑ-
 φεσιν τῆς καρδίας τῆς. ὅθεν περὶ ἐρχόμενος τὰς Νήσους ἐκείνας,
 καὶ ζητήσας εὐκαιρίαν πλοῖς, διὰ τὰ τελειώσῃ τὸν σκοπὸν τῆς,
 ἀπέρασε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖ κατὰ τὴν τάξιν τῆς Ἱε-
 ρατικῆς πολιτείας ἠθέλησε νὰ ποροσκυρήσῃ τὸν Μητροπολί-
 τιν τῶ τότε, ὁ ὁποῖος ἔχοντας ἀκρίτην τὴν καλὴν φήμην τῆς
 Διονυσίς, τὸν ἐπαρακίνησε πολλὰ νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστάσιον τῆς
 Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Αἰγίνης, ὅτῃ ἦτον τότε χηρεύοντα. Αὐτὸς
 δὲ ὡς ταπεινὸφρων καὶ μέτελος, ἐποφασίζετο λέγωντας, πῶς
 δεῦ ἦτον ἄξιος τοιούτῃ ἐπιχειρήματος, νὰ δεχθῇ τὴν φρο-
 ντίδα ψυχῶν ἐπάνω τῆς. ἀλλ' ὁ σοφὸς καὶ συνετὸς Μητροπολί-
 της, ὅτῃ δι' ἀκοῆς εἶχε ταῖς ἀρεταῖς τῆς Διονυσίς, καὶ ἀπὸ τὸ
 σεμνοπορεπεῖς τῆς εἰδος ἐβεβαίωνετο εἰς τὴν ἀψευδὴ φήμην, ὅτῃ
 τὸν εἶχε ποροκεκηρυγμένον, τὸν ἐβίασε τόνον, ὅτῃ τὸν ἔκαμε
 καὶ ἐσυγκατέβη, διὰ τὰ μὴ φανῇ παρήκοος εἰς τὰ τῆς Ἀρχιερέως
 ποροσάγματα. Τότε ἀναφέρωντας δι' ἐπιστολικῶν γράμματος, καὶ
 φανερώωντας εἰς τὸν Κλήρον καὶ λαὸν τῆς Αἰγίνης ὁ αὐτοῦ
 Ἀθηνῶν Πρόεδρος τὴν ἀξιοσύνην τοιούτῃ ὑποκειμένου, καὶ πῶς
 βιαίως τὸν ἔκαμε μὲ πολλαῖς παρακαλέσεις καὶ πνευματικαῖς
 παρα-

παρακίνησες, ἡ εὐευσε νὰ δεχθῇ τὴν αὐτῆς ἐπιστάσιον, ὅλοι ὁμογνώμονες μὲ κοινὴν ψῆφον τὸν ἐκλεξαν διὰ Ποιμένας τας ἡ Διδάσκαλον, δοξάζοντες καὶ εὐχαρισθῆντες τὸν Θεόν, ὅπως τὰς ἐκφοροῦσιν, πέμπωντάς τας διὰ κυβερνήτην, ἡ ὁδηγόν, τοῦτον Ἄνδρα Θεοσεβίτη καὶ Ἄγιον. Ἐχειροτονήθη λοιπὸν κατὰ τὴν τάξιν, μὲ ἐκδοσιν τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸν αὐτὸν Μητροπολίτην, Αἰγίνης Ἀρχιεπίσκοπος. Πόση χαρὰ νὰ ἔγινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς ὅλους τὰς Αἰγινήτας, καὶ εὐσεβῆς ἄς τὸ λογιάσῃ. Ἐμπιστευθεὶς τοιοτρόπως τὴν ἐπιστάσιον τῷ λογικῷ ἐκείνῳ Ποιμνί, δὲ ἔπαυε καθημερινὰ νὰ τὸ διδάσκη μὲ νοθεσίας, μὲ Ἱερὸς Λόγους, ἡ μὲ ψυχωφελῆ παραδείγματα. Ἀλλ' ἐπεὶ ἡ φήμη πανταχῶς τὸν ἐκίρυντε, ἡ ὡς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον, ἔσυρεν ὅλους πρὸς τὸ λόγον του, διὰ νὰ ἀκούσιν τὰ μελίσρύντά τας, ἡ Θεόσοφα λόγια, ὕστερα ἀπὸ ἱκανὸν χρόνον τῆς διοικήσεως ἐφοβήθη, μήπως καὶ ὁ τῆς αὐθρύπων ἔπαινος, ὅπως εἰς τόσον τὸν ὕψωνε, τὸν κρημνίσῃ εἰς τὴν φάραγγα τῆς κενοδοξίας, ἡ ἐμελέτησε νὰ κάμῃ τῷ Θρόνῳ παραίτησιν. Ὅθεν ἀφίνωντας διάδοχον ἄξιον εἰς τὸν Θρόνον τας, ἐποιμάσθῃ νὰ ἐπισραφῇ εἰς τὴν ποδητήν τε Πατείδα, τὴν Ζακύνθον. Τότε εὐλογώντας τὸ Ποίμνιόν τε, ἡ παρακαλῶντας τὸν Κύριον νὰ τὸ διαφυλάττῃ ἄβλαβον ἀπὸ ὁρατῶς, ἡ ἀόρατῶς ἐχθρῶς, καὶ νὰ τῷ χαρίσῃ ὅσα τὰ καταδύμια, ἀφῆκεν εἰς ὅλους κοινῶς θλίψιν ὑπέρμετρον. Φθαίνοντας εἰς τὴν ἡγάπη-μεύνην τε Πατείδα, ἐπίσημος διὰ τῷ Ἀρχιερατικῷ χαρακτῆρος, ἀνεκδήγητον τὴν χαρὰν ἔλαβον ὅλοι οἱ συμπατριῶταί τε, σέβοντες τὸν ὡς νοστήν Ἡλιον τῆς Ἀγιωσύνης, διατὶ εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον χηρεύουσα ἦτον ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ζακύνθου, εἰς τὰς ἀφψ. ἐτάχθη ὁ Ἀρχιερεὺς Διονύσιος μὲ γράμμα Πατριαρχικὸν νὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἐπαρχίαν ἐκείνην ἐπιτροπικῶς, ἕως νὰ γεῖν νέος ψῆφος, ὡς ἡ ἐγεύετο, Πατριαρχεύοντος τότε τοῦ αἰοδύμου Πατεάρχου Ἱερεμίου. Ἀλλ' ἐπεὶ ὅχι μὲ ὁρεξίν τε, ἀλλὰ διὰ εὐχαρίστησιν τῆς συμπατριωτῆς τε, ὅπως τόσον τὸν ἐπαρακάλεσαν, ἡ διὰ νὰ δεχθῇ εὐπειθῆς εἰς τὸ Πατριαρχικὸν πόροςανγμα, ἐδέχθη πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιστάσιον τῆς αἰῶθεν Ἐπαρχίας. εὐθὺς ὅπως ἔγινεν ἡ ψῆφος εἰς ἔτερον πόρῳπον, δὲ ἡδέλητε πλέον νὰ διαμείνῃ συνανασρε-
φόμε-

φόμενος εἰς τὴν κοσμικὴν πολιτείαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲ εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ συνευρίσκειται νοεῶς μὲ τὸν Ποιμήν τε Θεόν, ἡ νὰ λεπτύνῃ τὸν νῦν του μὲ τὴν πνευματικὴν μελέτην, καὶ Θείκην κατανόησιν. ἔχοντας ἤδη πρὸ χρόνων δέκα τόπον ἐπιτήδειον ἐτοιμασμένον, διὰ νὰ ἡσυχάζῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τας εἰς τοποθεσίαν πολλὰ ἀρμόδιον, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειται οἰκοδομημένον τὸ πειρῶτον Μοναστήριον τῆς Ἱπεραγίας Θεοτόκου, ἐπονομαζομένης Ἀναφωνητείας, μακρὰν ἀπὸ τῆς χώρας Ζακύνθου μίλια σχεδὸν ἑκοσι, κείμενον ἐπαῶν εἰς τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς αὐτῆς Νήσου πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος. Τετὸ τὸ εὐαγὲς Μοναστήριον ἐξιστάζεται ὡς κτητορικὸν δίκαιον, ἡγουν Ἱερὸς πατρονάς κατὰ τὴν τῆς Λατίνων φωνήν, ἀπὸ τὴν γαληνοτάτην Αὐθεντίαν τῆς Ἑνετῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ εἶχε λάβῃ πρὸ καιρῶ ὁ Διονύσιος διὰ κατοικίαν του ἡσυχαστικὴν. Ὡς κατὰ ἀνέβη μὲ τὸ καρμὶ ὑψηλὰ ὁ Διονύσιος παρεύμενος εἰς τὰ ὑψίβατα ὄρη ἐκεῖνα, τέτοιας λογῆς ὕψωσε ἡ τὸν νῦν ὅπως διόλκας εἰς τὰ Οὐράνια. Δὲ ἐξαντάζετο ἄλλο παρὰ μόνον τὸ ἀσύγκειτον κάλλος τῆς Τελοσηλίας Θεότητος, ἡ τόσον ἐλέπτυνε τὴν ψυχὴν τε μὲ ταῖς νοεραῖς θεωρίαις, ὅπως ἡμπορῶ σχεδὸν νὰ εἰπῶ, πῶς ἔγινεν ὅλος Οὐράνιος. Ἀφίνω νὰ διηγῶμαι τὰς παθοκτόνους νηστείας, τὰς νυχθημέρας προσευχάς, τὰς χαλεπὰς ἡ σωματοτιμωρητικὰς χαμευνίας (διατὶ ἔχοντας τὴν κλίνην τε κατεσκευασμένην μὲ πέτρας ἀγκυλωταῖς, καὶ εἰς τὸ φαινόμενον εὐτρεπισμένην μὲ γλαφυρὰ σκεπάσματα, δὲ ἔσπεργεν, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τὰς ὑπηρετίας τας νὰ ἐμπαύῃ εἰς τὸ κελθεόν τε, διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ ἡ ἀρετὴς αὐτῇ, ἀλλὰ μόνος κατὰ μόνος τὴν κλίνην τε ἐκυβέρνῃ.) δὲ λέγω τὴν ἀχόλασιν ἐλεημοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο μία βρύσις αἰῶναος, ὅπως ἐπότηζε δαψιλῶς τὰς διψασμένους πενήτας, ἔχοντας συνήθειαν καὶ χρόνον πρὸς τὸ Ἄγιον Πάχος τῆς λαμφοφόρου τῆς Κυεῖς Ἀναστάσεως, νὰ πέμπῃ μίαν μεγάλην βάρκα τῷ Μοναστηρίῳ εἰς τὴν χώραν, φορτωμένην ἀπὸ σιτῶν, ὕσσου, ἀρνία, εἰψία, ἡ ἄλλα βρώσιμα μὲ Καλογήρας τῆς Μονῆς νὰ τὰ διαμοιράζῃν εἰς πτωχὰς κρυφίως κατὰ τὴν παραγγελίαν τε. Σιωπῶ τὰς λοιπὰς τε ἀρετὰς, μὲ ταῖς ὁποίαις ὅλους ὡς καρποφόρον δένδρον ἐφαίνετο φορτωμένος ὁ Διονύσιος.

ὅντως Ἄγγελος σαρκόφορος, καὶ ἄνθρωπος ἀγγελόφρων κατὰ ἀλήθειαν ἐγνωρίζετο. Ἐνθὺτα καθημερινὰ διδάσκωντας τὸς Πατέρας τῆς Μοιῆς ὅχι μόνον μὲ τὸν λόγον, ἀλλὰ πειροσόμενον μὲ τὸ καλὸν τε παράδειγμα, ὅπῃ εἶναι ἡ ὄντως ἀληθὴς καὶ σωφρακτικὴ διδασκαλία, καθὼς διδάσκει καὶ ἡ Γραφή λέγουσα, ποιῶντε καὶ διδάσκειν· τὸς ἐπαρακίνησε νὰ φυλάττων ἀπαρλλάκτως ταῖς ἁγίαις, καὶ ἡθὴ τῆς Μοναδικῆς πολιτείας, καὶ νὰ μὴ τολμήσῃ ποτὲ νὰ παρέβῃ καμμίαν ἀπὸ ταῖς ὑποχρεώσεως, ὅπῃ ἔκαμαν, ὁπότεν τὸ Ἀγγελικὸν ἐνεδύθησαν ὅλημα. Ἀνάμεσα εἰς τὸ πολυάριθμον τῆς ἀρετῆς, ὅπῃ τὸν ἐσολίζαν, πλέον ἀπ' ὅλαις ἔλαμπεν ἡ θείωνος ἐκείνη, ὅπῃ ρίζα καὶ θεμέλιον πασῶν τῆς ἀρετῆς ὀνομάζεται, ἡ κατὰ Θεόν, λέγω, πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, ἡ ὁποία πόσον ἦτον ριζωμένη εἰς τὴν καρδίαν τε, ὅπου ὑπερέβη καὶ αὐτὸς τὸς ὅρες τῆς φύσεως. καὶ ἀκόσασε, παρακαλῶσας, μὲ πρὸς τοὺς καὶ εὐλαβέσθαι νὰ θαυμάσῃ. Κάποιος ἄνθρωπος ξενός, πᾶντολμος καὶ αὐθάδης, μὲ χέρι παρμυῖαν ἀποκότησε νὰ φονεύσῃ Κωνσταντῖνον τὸν γνήσιον καὶ ἡγαπημένον Ἀδελφόν τῶ Ἀγίου, ὑποκείμενον ἀξιώτατον, καὶ περιβλεπτόν τῆς Πατρὸς Ἀρχόντα. ὁτὸς ἀφόντισ ἔσφαξε τοιαύτην μαιφονίαν, φοβόμενος τὴν δύναμιν τῆς συγγενῶν τῶ φονευθέντος, ἔφυγε, διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωὴν τε, εἰς τόπους ἐρήμους καὶ ἀβάτους. τέλος πάντων (δεὸ ἰξεύρω, ἡ κατὰ τύχην, ἡ κατ' οἰκονομίαν μάλλον Θεοῦ καὶ, διὰ νὰ φανερωθῇ ἡ μεγάλη καὶ παράδοξος ἀρετὴ τῶ Ἀγίου) ἐξέπεισε εἰς τὸ πρὸς τὸν Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου Ἀναφωνητείας, ἐκεῖ ὅπῃ ὁ Ἅγιος ἡγαμέμενε. καὶ μὴν ἰξεύρωντας, πῶς ὁ Ἠγούμενος ἦτον Ἀδελφὸς τῶ φονευθέντος, ὁλος εὐτρομος, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον ὡς μισαπεθαμένος, μὲ δάκρυα γονατιστὸς πίπτει εἰς τὰ πόδια τῶ Ἀγίου, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ ἤθελε κάμῃ ἔλεος εἰς αὐτὸν νὰ τὸν φυλάξῃ εἰς τὸν ἀπόκρυφον. Βλέπωντάς τον ὁ Ἅγιος πέποιε λογῆς τρομαγμένου, τὸν ἐρωτᾷ νὰ εἴπῃ τὸ αἷτιον τοῖς φόβου. καὶ ἀκούωντας παρ' αὐτοῦ, πῶς ἔφυγεν ἀπὸ τὸν θυμὸν τῆς Ἀρχόντων, ὅπῃ ἐπήγαυαν ξετρέχοντες νὰ τὸν εὖραν, καὶ θανατώσῃ, διὰτὶ εἶχε φονεύσῃ εὐὰ ἀπὸ τὸ αὐτὸ γένος, ὀνομαζόμενον Κωνσταντῖνον. Ἀφίνω εἰδὼ τὸν κατ' εὐὰ ἀπὸ τὴν Αὐθεντίαν

σας,

σας, ἀκροαταί, νὰ λογιᾶσθαι πόσον πόσον νὰ ἐγροίχῃσθαι ὁ Ἅγιος εἰς τὴν καρδίαν κατὰ φύσιν εἰς τέτοιον θλιβερόν καὶ πικρότατον μήνυμα, μὴν ἔχωντας μάλιστα ἄλλον Ἀδελφόν. ἄλλαξεν ἡ ὄψις τῶ πρὸς ὡπτε, τὰ φιλαδέλφεια δάκρυα ὡς ἀπὸ δύο θολερῶς βρύστες εὐδὺς ἀπὸ τὰ ὀμμάτιά τε ἔδαμαν, καὶ μὲ βαδύτατον σεναγμὸν εἶπεν· ὦ ἄνθρωπε, καὶ τί σὺ ἐπιταίσειν ὁ καλὸς ἐκεῖνος Ἀρχοντας, καὶ τὸν ἐθανάτωσε ἀδικα; εἰδὼ ὡς ἄνθρωπος ἐβιάζετο ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀγάπην τῆς ἀδελφότητος νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς τὴν Θεοῦ ἔντολὴν, ὅπῃ πρὸς ἀξίαν νὰ ἀγαθοποιῇμεν τὸς κακοποιῶντας, ὅχι μόνον δεὸ ἐκακοποίησεν ἐκεῖνον τὸν πάσης τιμωρίας καὶ παιδεύσεως ἄξιον, ἀλλὰ μιμνέμενος ἐκτενῶς τὴν ἀνέλικαίαν τῶ Δεσπότημας Χειρὸς, ὅπῃ διὰ τὰς ἰδίους τε Σταυρωτάς ἐπαρκαλεῖ τὸν ἀναρχόντα Πατέρα, ἐπῆρε τὸν φονέα ἐκεῖνον, καὶ μὲ παρηγορητικά λόγια θαρρύνωντάς τον, τὸν ἔκρυψε εἰς τὸν ἀπόκρυφον, φιλεύωντάς τον μὲ πᾶσαι φιλοφροσύνην καὶ ἀπλάγχχνος, ὡσὰν νὰ ἦτον ὅχι ἐχθρὸς, ἀλλὰ εὐεργέτης.

Εἰς ὀλίγης ὥρας διάστημα, ἰδὲ καὶ φθάνει πολλοὶ ἀπὸ τῆς συγγενῶν τοῦ Ἀγίου δρομαῖοι, ἰδρωμένοι ἀπὸ τὸν κόπον τῆς μακρᾶς ὁδοπορίας, καὶ ἀπὸ τὴν ἀμετρον λύπην χεδὸν μισαποθαμένοι, συντροφιασμένοι μὲ πλῆθος αὐθρότων καστολισμένων. τὸς ὁποῖος βλέπωντας ὁ Ἅγιος ὑπεκρίθη πῶς δεὸ ἰξευρε τίποτε, μόνον τὸς ἐρωτᾷ νὰ εἴπῃ τὴν αἰτίαν τῶ ἐρχομῆς, καὶ τῆς πολλῆς αὐτῶς θλίψεως. Αὐτοὶ μετὰ πολλῶν δακρύων τῶ ἐφανέρωσαν τὴν ἐλεεινὴν ἐκείνην τραγωδίαν καὶ φόνον τῶ Ἀδελφῶν, ἐρωτῶντες τὸν ἀκόμι, αὐτὸν εἶδε νὰ ἐπείρασεν ἀπ' ἐκεῖ ὁ φονέας, τὸν ὁποῖον ἐπήγαυαν γυρεύοντες, διὰ νὰ τῶ πάρῃ τὴν ζωὴν, ὡς καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν ζωὴν τὸν ἡγαπημένον τε ἀδελφόν Κωνσταντῖνον ἐσέρησεν. Ἐκλαυσεν ὁ Ἅγιος, ἐθρήνησεν ὁμῶς μὲ τὸς συγγενεῖς τε τῶ ἀδελφῶν τὸν θάνατον, καὶ διὰ νὰ τὸς κάμῃ νὰ μισεύσῃν ἀπ' ἐκεῖ τὸ γλιγορώτερον, διὰ νὰ εὖρῃ ἄδειαν νὰ γλυτώσῃ τὸν ἐλεεινὸν ἐκεῖνον φονέα, ὅπῃ εἶχε κρυμμένον, τὸς εὐγαλεῖ ἐκεῖθεν μὲ συμβουλευτικά λόγια, σέλνωντάς τους τάχα πρὸς ἀκριβὴ ἐξέτασιν τῶ φονέως. ὁθεν καὶ ἐπέτυχεν τῆς γνώμης τε· διὰτὶ παρευθὺς ὅπῃ ἐμάχυναν ἀπ' ἐκεῖ οἱ συγγενεῖς τε, κατετῆντας τον (μὲ τὸ

τα

νά τῷ φανερώσει, πῶς ἦτον Ἀδελφός τῷ φρονεῦσθαι ὑπ' αὐτῷ) καὶ πνευματικῶς ἐρμηνεύοντας του, τὸν ἐδιόρθωσε, συγχωρῶν τὰς τὸ ἀμάρτημα, καὶ τότε συντροφιάζωντας του ἕως εἰς τὸν αἰγιαλόν, ὅπῃ ἦτον σιμᾶ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ δίδοντας τε τὰ πρὸς χρείαν διὰ τὴν ζωτροφίαν τε, καὶ ταξίδι, εἰς ἄλλην χώραν, διὰ τὴν γλυτώσει τὴν ζωὴν τε, τὸν ἐπέμειλεν.

Ὁ ἀρετὴ! ὦ ἔργον ὑπερφύει! ὦ κατόρθωμα ὑπὲρ ἀνθρώπων! τὸ ὅποιον ἀκούντες το ὄχι μόνον θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Οὐράνιοι Ἀγγελοὶ βέβαια ἐξεπλάγησαν. διὸ καὶ ὁ πλατὸδοτὴς Θεὸς εἰς ἀνταμοιβὴν τοιαύτης χειρομιμῆτος ἀρετῆς, τὸν ἐπλέττει με ὑπερφύων θαυματουργημάτων χαρίσματα, ἀπὸ τὰ ὅποια θέλει εἰπεῖν μερικὰ.

Βυλόμενος ὁ Ἅγιος μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸ ἀνωθεν Μοναστήριον τῆς Ἀναφωνητείας εἰς τὴν χώραν διὰ ὑπόδεσίν τε, εἶπε τῷ Διακόνῳ του Δανιὴλ (ὁ ὅποιος ἦτον ἀπὸ τὰ Τείκκαλα τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἀντράφη, καὶ ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν Ἅγιον· τὸν ὅποιον ὡς ἐμπιστευμένον εἶχε πάντοτε εἰς τὴν συνοδίαν τε) ἱτοιμάσθαι, Δανιὴλ, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν χώραν. Ἐκεῖνος τῷ ἀπεκρίθη· Δέσποτα Πανιερώτατε, ὁ καιρὸς εἶναι πρὸς βροχὴν. Ὁ δὲ Ἅγιος τῷ ἀνταπεκρίθη, ὡς κινήσωμεν εἰς δόξαν Θεῷ, καὶ μὴ βαῖνῃς ἐμπόδιον. καὶ λοιπὸν πορευόμενοι δὲν ἦσαν πολλὰ ξεμακρυνμένοι ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, ὅπῃ ἄρχισεν ἡ βροχή. Λέγει ὁ Διάκονος, Δέσποτά μου, δὲν τὸ εἶπα ἐγὼ πῶς βρέχει; κάλλιον εἶναι νὰ γυρίσωμεν ὀπίσω, διὰ τὴν βροχὴν ὅσον καὶ πελοσέυει. Αὐτὸς δὲ ὁ ὄντως ἄνθρωπος τῷ Θεῷ τῷ εἶπεν, ὡς πηγαίνωμεν ἐμπαρὸς, καὶ δὲν παθαίνομεν τίποτε. καὶ ὅσον ἐπέραν ἡ ὥρα, τόσον ἐπλήθυνεν ἡ βροχή. ἀλλ' ὦ τῷ θαυμασίῳ σου Κύριε! ἀγκαλὰ καὶ τόσον πελοσέει νὰ ἦτον ἡ βροχή, ὅμως ἔπει εἰς τῷ Ἀρχιερέως, ἔπει εἰς τῷ Διακόνῳ τὰ ῥέχια παντελῶς ἔγγιξε. καὶ φθαίνοντες παρ' ἐμπαρὸς εἰς εὐὰ πολύρροον ποταμὸν, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἦτον ἀνάγκη νὰ περάσωμεν, καὶ βλέποντες τὸν πλημμυρημένον ἀπὸ τὴν μεγάλην βροχὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀπορῶντας ὁ Διάκονος λέγει πρὸς τὸν Ἅγιον· καὶ τώρα Δέσποτά μου, πῶς ἔχομεν νὰ περάσωμεν τὸν ποταμὸν τόντον; Τότε ὁ Ἅγιος θαρσαλέως τῷ ἀπεκρίθη· ἀκού-

λέ-

λέθει μοι ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μὴ διαλέξῃς ὁλόπτε-λα. ὑπακούοντας λοιπὸν ὁ Διάκονος ἠκολούθη, καὶ σιμῶντες ἐκεῖ (ὡς παραδόξῃ θαυματουργίας) ἐσαθῇ τὸ ρεύμα τῷ ποταμῷ ἀκίνητον, εἰς εὐὰ καὶ ἄλλο μέρος ὑψόμενον, ὥστε ὅπῃ ἐπέρασαν καὶ οἱ δύο χωεῖς ποτῶς νὰ βραχῇσι τὰ πόδια των. τότε θεωρῶντας ὁ Ἅγιος τὸν Διάκονον ἐκπληττομένον εἰς τὰ ἐξαισία ταῦτα τερατουργήματα, τῷ ἔβαλεν ἐπιτίμιον νὰ μὴ ἡθελε φανερώσει ζῶντος τοῦ Ἀγίου τα ὅσα εἶδε, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῷ Ἀγίῳ κείνῳ δι' ἀμάρτημα ὁ Διάκονος νὰ κρατῇ κεκρυμμένα τέτοια ὑπερφυῆ θαυμάσια, τὰ ἐφανερωσεν εὐ-λκερινῶς, διὰ τὴν δοξάζεται ὁ Θεός.

Εὐεισκόμενος ὁ Ἅγιος εἰς τὴν χώραν, ἔτυχε νὰ αὐοῖζον εὐὰ τάφον εἰς τὸν Ναὸν τῷ Ἀγίῳ Νικολάῳ τῷ ξένῳ (ἐπὶ καλόμενον, διὰ τὴν ἐνταφιάζονται οἱ ξένοι, ὡς τις εἶναι καὶ ἡ Ἐπισκοπὴ τῆς αὐτῆς χώρας Ζακύνθου) διὰ τὴν ἐνταφιάζοντο ἄλλο λείψανον ἀποθαμένον. ἐκεῖ εὗρηκαν εὐὰ κορμὶ γυναικὸς, ὅπῃ πρὸ καιρῷ ἦτον ἀποθαμένη, καὶ ἦτον ἄλυτον μετὰ τὰ ῥέχια τε, διότι ἀπέθανε μετὰ δεσμὸν ἀφορισμῷ ἢ ταλαίπωρος. Ἐπὶ γὰρ οἱ συγγενεῖς τῆς, καὶ ἐπαρσάσαν εἰς τὰ πᾶδια τῷ Ἀγίῳ παρακαλῶντες τὸν μετὰ δάκρυα, νὰ ἡθελεν ὑπάγῃ εἰς τὸν ἀνωθεν Ναὸν τῆς Ἐπισκοπῆς νὰ διαβάσῃ εὐχὴν συγχωρητικὴν εἰς ἐκεῖνο τὸ δεδεμένον κορμὶ, ἵσως καὶ ὁ Κύριος ἡθελεν εἰσακῆσθαι τὴν δέησίν τε. σπλαγχνιζόμενος ὁ Ἅγιος τὰ δάκρυά τε, ἐπὶ πῆγεν εἰς τὸν αὐτὸν Ναὸν νύκτα βαθεῖαν, ἔχοντας εἰς τὴν συντροφίαν τε τὸν ἀνωθεν Διάκονον, καὶ τὸν ἐφημέριον τῷ αὐτῷ Ναῷ, καὶ θεωρῶντας τὸ πρᾶγμα, προσάσκει νὰ εὐγάσῃ ἔξω ἀπὸ τὸν τάφον τὸ πτώμα ἐκεῖνο, καὶ νὰ τὸ σήσῃ ὀρθόν, ὡς ὁλόκληρον ὅπῃ ἦτον, εἰς εὐὰ σατίδι τῆς Ἐκκλησίας. τότε φορῶντας τὸ ἐπιτραχήλιόν τε, καὶ τὸ ὠμοφόριον, καὶ κλίνας τὰ γόνατα, καὶ ὡρᾶν ἱκανὴν προσευχάμενος, εἰδέτο τῷ Θεῷ μετὰ δάκρυα, νὰ λύσῃ ἀπὸ τὸν δεσμὸν τῷ ἀφορισμῷ τὸ ἄλυτον ἐκεῖνο πτώμα. καὶ διαβαζωντάς τε τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν, ὡσαύτῃ νὰ ἦτον ἐμψυχωμένον τὸ ἄπνυν ἐκεῖνο σῶμα, κλίνωντας τὴν κεφαλὴν μετὰ καίτοιον χῆμα προσκυνήσας πρὸς τὸν Ἅγιον, τάχα δι' εὐχαριστίαν τῆς μεγάλης χάριτος, ὅπῃ ἔλαβεν, ἔπρεσε κατὰ γῆς, καὶ διελύθη παντελῶς εἰς χῶμα, καὶ

C

καὶ κόκκαλα. ὡς δὲ ταπεινῶρων, καὶ τῆς κενῆς δόξης ἀλλό-
τερος, ὅπῃ ἦτον ὁ Ἅγιος, ἔβαλε καὶ εἰς τὸ ἐπιτίμιον πρὸς
τὰς ἐκεῖ παρῆντας νὰ μὴ φανερώσων ζωντὸς τὸ γεγονός.
Παρόμοιον θαῦμα ἔκαμε καὶ εἰς ἕτερον ἀνδρὸς ἀφορισμένον Δε-
φάνων εἰς εὐα χωρίον τῆς αὐτῆς Νήσου Ζακύνθου, καλέμενον
Κατσαέλι.

Κάποιοι Ἄρχων ἐπίσημος καὶ πλῆστις ἀπὸ τὸ γένος τε, ἐ-
ποστοκάλεσε τὸν Ἅγιον μίαν φορὰν μὲ συνοδίαν καὶ ἄλλων
πορωπῶν χρησίμων Ἱερωμένων καὶ Λαϊκῶν νὰ ὑπάγουν εἰς
περιδιάβατον διὰ θαλάσσης μὲ τὰ δίκτυα, εἰς τόπον παρα-
θαλάσσιον πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς αὐτῆς Νήσου καλέμε-
νον κοινὰ Βοῖδι, ἐκεῖ ὅπῃ εὐεῖσκέται εὐα Μοναστηράκι ἐπ' ὀ-
νόματι τῆς Ἀγίας Τελαῖδος. καὶ ἐμβαίνοντες εἰς τὸ πλοῖον οἱ
καλεσμένοι μὲ τὸν καλέσαντα, ἄρχισαν παρενθὺς κατὰ τὴν
δεισιδαίμονά τε πλάνην οἱ ἀγροικοὶ ἐκεῖνοι καὶ ἀδιάκριτοι ψα-
ράδες νὰ γογγύζων ἀποσκευαστικά ἐναντίον τῆς Ἱερωμένων ἐ-
κείνων πορωπῶν (ὡς ἔχει συνήθειαν νὰ καὶ ὁ τοῖστος μω-
ρὸς λαὸς, καὶ ἀπαίδευτος) πισεύοντες οἱ ἀνόητοι καὶ κακόπιστοι,
πῶς ὅταν ἴδῃ Ἐκκλησιαστικὸν ἀνδρῶν, δὲ ποροκόπτεται τὸ
ἔργον τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλὰ μάλιστα ζημιώνεται, τὸ
ὅποιον πολλὰς φορὰς παραχωρεῖ ὁ Θεὸς καὶ συμβαίνει διὰ τὴν
κακοπισίαν καὶ ποροπέτειαν. Φθάνοντες λοιπὸν μὲ τὸ πλοῖον
εἰς τὸ Βοῖδι, τὸν διωρισμένον τόπον, καὶ εὐγαίνοντες ἔξω εἰς
τὴν γῆν, ἐπῆγαν εἰς τὸ ρήθην Μοναστηράκι, διὰ νὰ ἀναπαυ-
θῇ, καὶ ἐτοιμάσων τὰ ἀνάγκαια. οἱ δὲ ψαράδες κατὰ τὴν
ποροαγὴν τῷ Ἀρχοντι τῷ καλέσαντι, ἐπῆγαν νὰ ψαρέψων
ρίπτοντες τὰ δίκτυα, καὶ σρεφόμενοι εἰς ὦραν ἰκανὴν κενοὶ, καὶ
ἄμοιροι διότι ἀπὸ ψαείας, ἐβάδιναν περὶ ὅσον οἱ θηριογνώ-
μονες, αὐξάνοντες τὸν γογγυσμὸν κατὰ τῆς Ἱερωμένων τῆς συ-
νοδίας ἐκείνης. ὅθεν ὁ Ἀρχων ἐκεῖνος, ὅπῃ τὸς ἐκάλεσε πρὸς
ἀναψυχὴν, ἐδείχθη περίλυπος εἰς τέτοιαν κακὴν τύχην. βλέ-
πων τὰς τὸν Ἅγιον, καὶ ζητῶντας νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύ-
πης τε, ὁ Ἀρχων τῷ τὴν εἶπεν ἀπλῶς, ποροδέτωντας περὶ
πλέον πῶς τὸ βάρβαρον ἐκεῖνο γένος τῆς ψαράδων ἔχων τό-
σην κακοδοξίαν ἐναντίον τῆς Ῥασοφόρων πορωπῶν, ὅταν πη-
γαίνων εἰς ἐργασίαν, ὥς ὅπῃ, αὐτὸν ὑπαντήσων, ἢ ἴδῃ καὶ ἐ-

να μὲ Ἱερατικὸν εἶδμα, εὐθὺς ἀσύνετα λέγων, πῶς δὲ ἐ-
πιτυχαίνει, ἀμὴ ἀσοχεῖ τὸ ἔργοντες, καὶ διὰ τὸ καὶ τὰρα
φαίνεται τις, ὅτι διὰ νὰ εἶναι εἰς τὴν συνοδίαν ταύτην πρῶτα
πα Ἱερωμένα, ἔλαβαν τέτοιαν ἀσοχίαν εἰς τὴν ψαλείντες.
Ὁ Ἅγιος πικραίνόμενος διὰ τὴν ἀθυρίαν τῶ Ἀρχοντος, μᾶλλον
δὲ σκανδαλιζόμενος εἰς τὴν σφαλερῇ γνώμῃ τῆς ἀπαίδευτων
ψαράδων, ποροσάσκει νὰ φέρων τὰ δίκτυα ἔξω εἰς τὴν γῆν,
καὶ βαύνοντας ἐπιτραχήλιον, καὶ ἀναγιγνώσκοντας εὐχὴν ἐπ' αὐ-
τὰ, τὰ εὐλόγησεν, ὅμῃ δὲ καὶ αὐτὸς, ἔπειτα τὸς εἶπεν· ὑπά-
γετε εἰς τὸν δῆνα τόπον τῆς θαλάσσης (δείχνωντάς τε δα-
κτυλοειδῶς τὸν τόπον) καὶ ἐκεῖ ρίψετε τὰ δίκτυα, καὶ θέλετε
πιάσει ψαείας πολλὰ κατὰ τὴν χρείαν, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν
σας. Αὐτοὶ δὲ εἶπαν· Δέσποτά μας, ἡμεῖς πηγαίνομεν μὲ τὴν
Ἀγίαν Εὐχὴν νὰ σὰς δελεώσωμεν σήμερον· ἀλλὰ ὁ τό-
πος, ὅπῃ μὰς δείχνεις, δὲ εἶναι ψαρότοπος, ὅτι ἐκεῖ ποτὲ
ψαεί δὲ ἐπιάσαμεν· ἀλλὰ ἡμεῖς ἰξεύρομεν τὰ κατατόπια
ἐδῶ τῆς ψαείων, καὶ θέλομεν ρίψαι τὰ δίκτυα ὅπως μὰς φα-
νῇ κάλλιον. Ὁ Ἀρχιερεὺς θεωρῶντας τὴν ποροπετήν αὐτίλο-
γίαν, λέγει τὴν ἐπιτιμητικῶς· θέλω κατὰ πάντα τρόπον νὰ
τὰ ρίψετε ἐκεῖ ὅπῃ ἐγὼ σὰς λέγω. Λέγει καὶ ὁ Ἀρχων· ἂς
γεύῃ τὸ θέλημα τῶ Ἀρχιερέως, καὶ μὴν αὐτιστέκεται εἰς τὸ
ποροσαγμάς. Κατὰ τὸ ἐπῆγαν καὶ σαικῶς, ἀμὴ κατὰ τὴν
γνώμην τὴν ἀπελπισμένον, καὶ ρίπτοντες τὰ δίκτυα εἰς τὸν
ποροσαγμένον τόπον, ἐπιάσαν τὸσον πλῆθος πολυειδῶν ψα-
είων, ὅπῃ μετὰ βίας ἠμπόρεσαν νὰ τὰ σύρουν, καὶ βάλουν εἰς
τὸ πλοῖον. τότε ἔκταμβοι γερόμενοι, εὐθὺς μετέβαλον τὴν
ἀπιστίαν εἰς πίσιν, καὶ σρεφόμενοι εἰς τὴν γῆν, φέροντες τὴν
ἄγρην τῆς ψαείων ὡς βραβεῖον τῷ θαύματος, ἔδραμον μὲ φό-
βον ὅμῃ καὶ χαρὰν, καὶ τίπτοντες εἰς τὰ πόδια τῶ Ἀγίου, ὡμο-
λόγησαν μεγαλοφῶνως τὸ σφάλμα τὴν, ζητῶντες τὴν εὐλογίαν
τε. ὁ δὲ πορὸς καὶ θεὸς Ἀνὴρ συγχωρῶντάς τε, καὶ εὐλογῶν-
τας, τὸς ἐνεθέτησε νὰ σέβωνται τὸ Ἱερατικὸν Σχῆμα, καὶ
νὰ διώκων ἀπὸ τὴν διανοιαί τὴν ταῖς ψυχοβλαβεῖς δεισιδαί-
μονίας.

Ὁχι μόνοι τῆς θαυματουργίας τὸ χάρισμα ἔλαβεν ὁ Ἅ-
γιος ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλ' ἀκόμι καὶ τὸ διαρατικὸν εἰς τὸ νὰ

γνωρίζη τ' ἀπόκρυφα ἀμαρτήματα, ὡς καθὼς ἐφάνη εἰς κά-
ποιον Ἱερομόναχον, ὅπῃ ἐπῆγε χάριν ἐξομολογήσεως πρὸς αὐ-
τόν. τὸς ἦτοι Ἱερεὺς Ζακύνδιος ὀνομαζόμενος Παγκράτιος,
τὴν γοικήν ἐπωνυμίαν Ἀρβανιτάκης, ὁ ὁποῖος ἀκάνοντας ταῖς
ἀρεταῖς τῷ Ἁγίῳ, τὰ θαυμαστά τε κατορθώματα, καὶ τὴν ἰ-
σάγγελον πολιτείαν, ἐπῆγε μίαν τῇ ἡμερῶν νὰ ἐξομολογηθῇ
εἰς αὐτόν, καὶ πελειώνοντας τὴν ἐξομολόγησιν, τὸν ἐρώτησεν ὁ
Ἅγιος, αὐτὸν ἐνθυμᾶται τίποτε ἄλλο νὰ τῷ εἴπῃ. καὶ αὐτὸς ἀπο-
κρινόμενος εἶπε, πῶς δὲν ἐνθυμᾶται. λέγειτε ὁ Ἅγιος· ἰδὲς
καλὰ, Τέκνον μου, μήπως δι' ἀμέλειαν σὲ ἔφυγε κανεὺς ἀ-
μάρτημα ἀπὸ τὴν μνήμην, καὶ μείνης ἀδιόρθωτος· ὅθεν εἴσῃ
ὀλίγον, συνοήσῃς με τὸν ἑαυτὸν σὲ αὐτὴν νὰ ἐνθυμηθῇς κά-
νευς ἄλλο πταίσιμον, ὅπῃ νὰ ἐφραξῇς, διατὶ φαίνεται μὲ βέ-
βαια, πῶς νὰ μὴν ἔκαμες πελείαν τὴν Ἐξομολόγησιν. σέκεται
ὁ Ἱερομόναχος, σοχαίνεται, λογιᾶται μὲ τὴν διαύοιά τε καρ-
πύσῃ ὥραν, καὶ ἔπειτα ἀποκρίνεται· Δέσποτά μου Πανιερώτατε,
δὲν ἠμπορῶ ὀλόπελα νὰ ἐνθυμηθῶ ἄλλο τίποτε, μόνον δόσῃς
τὴν λύσιν, διὰ νὰ μὴ περάζω τὴν Ἀρχιερωσύνην σὲ. Τότε βλέ-
πωντας ὁ Ἅγιος, πῶς ὁ ἐξομολογούμενος ἐμελλε νὰ μιστεύσῃ
χωρεῖς νὰ φανερώσῃ τὸ μεγαλῆτερον ἀπὸ ὅσα ἀμαρτήματα εἶ-
χε καμωμένα ὡς αὐτῶπος, λέγει ὀλίγον μὲ αὐστηρότητα.
Δὲν ἐνθυμᾶσαι ταλαίπωρε, πῶς ἱερεργῶντας τὴν δαίνα ἡμέ-
ραν εἰς τὴν δαίνα Ἐκκλησίαν, ἀπὸ ἀμέλειά σου, καὶ ὀλίγην
σὲ φροσύνην, ἔπεσε κατὰ γῆς ὁ Τίμιος Μαργαρίτης; ἀκάνον-
τας τέτοιον λόγον ἀπὸ τὸ σῶμα τῷ Ἁγίῳ ὁ Ἱερομόναχος, εὐ-
δὸς τὸ ἐνθυμήθη, καὶ ἔμενεν ὅλος εὐτρομος, ἐκπληττόμενος
εἰς τὸ διορατικὸν τῷ Ἁγίῳ, βλέπωντας πῶς τὸ ἀπόκρυφόν τε
ἐκεῖνο παράπτωμα, ὅπῃ αὐτῶπος δὲν ἔξευρεν, ὁ Ἅγιος μὲ τὰς
νοερὰς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοὺς τὸ ἐγνώρισε, καὶ πίπτωντας εἰς
τὰ πόδια τῷ, καὶ καταβρέχωντάς τε μὲ δάκρυα μετανοίας, τῷ
ὁμολόγησε τὸ πταῖσμα, καὶ ἐζήτην τὴν συγχώρησιν. Ὁ Πνευ-
ματικὸς Πατὴρ Διονύσιος, ὡς μιμητὴς τῷ συμπαθεστάτῃ μας
Ἰησῷ, ἐδέχθη τὴν μετάνοιάν τε καὶ διόρθωσιν, ἐρμηνεύωντάς του
νὰ φροσέχῃ εἰς τὸ ἐρχόμενον, καὶ ὁπότεν ἱερεργῇ τὴν αὐαί-
μακτον ἐκείνην Οὐσίαν, μὲ φόβον πολὺν καὶ τρόμον, καὶ μὲ πε-
ριστὴν εὐλάβειαν νὰ σιμῶνῃ εἰς τέτοιον Βασιλέα Ἐπεραίον,

εἰς τὸν ὁποῖον ἔτε αὐτοὶ οἱ Ἄγγελοι ἀκλινῶς ἀπεύσιναι ἰχθυ-
σι. Μὲ τέτοιας νεθεσίας καθοδηγώντας του τὸ ἔδωκε τὴν λύ-
σιν, καὶ τὸν ἐπεμψεν εἰς εἰρήνην. Εἶναι καὶ ἄλλα ἀξιοδιήγητα
τῷ Ἁγίῳ θαυματουργήματα, ὅπῃ ζώντας ἐτέλεσε, τὰ ὁποῖα
σιωπῶμεν, διὰ νὰ μὴ βαρύνωμεν τὴν εὐσεβήσας ἀκρόασιν μὲ
τὴν μακρολογίαν τῷ διηγήματος, τυχαίνοντας νὰ εἴπωμεν καὶ
ἐκεῖνα, ὅπῃ μετὰ θανάτου ἐθαυματούργησε, καὶ ἐξ ἐκείνων τὰ
ἀξιώτερα, διότι πολλὰ, καὶ ὅλα θαυμαστά εἶναι, καὶ ἀξίεπαυτα.

Πολιτευόμενος ὁ Ἅγιος μὲ τοιαύτην διαγωγὴν ἰσάγγελον βί-
θεαρέστα, καὶ φθάνοντας εἰς βαδύ γῆρας, φορτωμένος ὡς ἄλλο
πολύφορον δένδρον μὲ τὰς καρπὰς τῇ φαεινότητι ἀρετῇ, ἐφθα-
σεν ὁ καιρὸς νὰ μετεμψυτευθῇ εἰς τὴν γῆν τῇ φράσει· καὶ
φρογινώσκοντας τὴν ὥραν τῆς μετοικητέως τε, τὴν ἐφανέρωσεν
εἰς τὰς Ἀδελφὰς τῆς Μονῆς, τὰ πνευματικά τε καὶ περὶ πόθη
Τέκνα· οἱ ὁποῖοι ἀκάνοντας τοῖς του θλιβερόν μῆνυμα, μὲ δά-
κρυα πολυσάλακτα ἔκλαιον ἀπαρηγόρητα διὰ τὴν μέλλουσαν
σέρησιν τῷ καλῷ τῷ Πατρὶ, καὶ Διδασκάλῳ, τὰς ὁποίας πα-
ρηγορῶντας ὁ Ἅγιος, νεθεύτας, εὐλογῶντας, καὶ μὲ τὸν πλε-
ταῖον ἀσπασμὸν ἀσπαζόμενος, παρέδωκε τὴν Μακαρίαν του
ψυχὴν εἰς χεῖρας τῷ πλαστροῦ τῷ Θεῷ, κατὰ τὸ, αὐχθὲς ἔ-
τος ἐν Μηνὶ Δεκεμβρίῳ 13'. Τὸ σεβάσμιόν τε, καὶ τίμιον Λεί-
ψανον κατὰ τὴν παραγγελίαν τε ἐντίμως, καὶ εὐλαβῶς ἐπεμ-
ψαν εἰς τὴν περὶ φημον Μονὴν τῇ Στροφάδων, εἰς τὴν ὁποίαν
εἶχε ἐνδυθῇ τὸ Μοναχικὸν χῆμα, καὶ εἶχε δοτμεύσῃ τὴν με-
τανοιάν τε· οἱ δὲ Ὅσιοι Πατέρες τῆς εὐαγῆς Μονῆς ἐκείνης,
τὸ ἐδέχθησαν ὡς θησαυρὸν πολύτιμον, καὶ εὐσεβοφρετῶς τὸ
ἐνταφίασαν εἰς μνημεῖον καινὸν εἰς τὸ Παρακλητὶ τῷ Μεγα-
λομάρτυρος Γεωργίου, ὅπῃ εἶναι μέσα εἰς τὴν μαύραν τὴν αὐ-
τῷ Μοναστείῃ.

Δὲν ἐπέρασε καιρὸς πολὺς, ὅπῃ πλεονάκεις ἐφάνη κατ' ὄναρ
εἰς τὸν Ἠγούμενον τῆς Μονῆς, καὶ εἰς τὰς Ἀδελφὰς λέγωντάς
τας, τί μὲ κρατεῖτε ἐδῶ εἰς τὸν τάφον κεκλητισμένων; εὐγά-
λετέ με ἔξω. καὶ συγκοινωνῶντες μεταξύ ἀλλήλων ὁ Ἠγούμενος
μὲ τὰς Ἀδελφὰς τὸ ὄραμα τῷ, ἔκειναν πῶς νὰ εἶναι Θεῶν
Ἀποκάλυψις. καὶ ἔτω κατὰ τὴν τάξιν τῇ Ἱερῶν Κανόνων θέ-
λοντες νὰ κάμνῃ τὴν Ἀνακομιδὴν, ἀνοίξαν τὸν τάφον, καὶ εὐα-
ρί-
τις

τες ὁλόκληρον, ἀκέραιον, καὶ ἀνελίπεις τὸ πᾶντιμον ἐκεῖνο, καὶ
Γερὸν Δείψανον, μετὰ τῆς Ἀρχιερατικῶν τῶν ἐνδυμάτων, μετ' ὧν
ἐνταφιάσθη, πνέον καὶ εὐδῖαν θαυμάσιον, μετ' ὕμνης, καὶ ψαλ-
μωδίας, καὶ πᾶσαν ἄλλην εὐλαβείας ἐπίδειξιν, εὐγαίοντες τὸ ἀπὸ
τὸν τάφον, τὸ ἐμετάθεσαν εἰς ἐτοιμασμένην λάρνακα μέσα
εἰς τὸν Νάρθηκα τῆς Κυριακῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεῆας τοῦ
Χειρῶς Μεταμορφώσεως.

Τὸτο τὸ πᾶντιμον Δείψανον εἶναι φυλακτῆριον τῆς σεβα-
σμίας ἐκείνης Μονῆς, καὶ δεῦν πάναι νὰ θαυματουργῇ καθημε-
ρινὰ, ἰατρεύοντας πᾶσαν ἀσθένειαν τῆς Πατέρων. διώχρει τὸ
πλήθος τῆς καρποφόρων ἀκείδων, ὅπως ἐκεῖ συχνὰ πέφτωσι,
ζημιώνοντας τὰ γεννήματα τῶ Μοναστηρίου. λιτανεύοντες οἱ Πα-
τέρες εἰς πόσιαν ἀνάγκην μετὰ τὸ Ἅγιον Δείψανον γύρωθεν τῶ
Μοναστηρίου, εὐδὺς ὡσὰν ἀπὸ σκληρὰν μάστιγα διωκόμεναις ἢ
ἀκείδεις εὐομέναις εἰς εἶδος νέφους, ὅλαις εἰς τὸν βυθὸν τῆς
θαλάσσης καταποντίζονται. Πολλὰς φορὰς εἰς καιρὸν αὐ-
θείας, λιτανεύοντες οἱ αὐτοὶ Πατέρες εἰς τὸν ἴδιον τρόπον με-
τὰ αὐτὸ Δείψανον (ὡς εἶναι ὅσον θέλει ὁ καιρὸς εὐδὺς, καὶ ἡ
ἡμέρα ἡλιοσάλακτος) εὐδὺς συνηφιάζει ὁ Οὐρανός, καὶ με-
πολλὰς βροχαῖς ποτίζοντας τὴν διψασμένην γῆν, χαροποιεῖ
τὰς Μονάζοντας, πλητίζοντας τοὺς μετὰ πολλὰς παρπὺς γεννη-
μάτων.

Εἶχετο εὖα σπῆτι ἀνάγι μεγάλον εἰς τὴν χώραν τῆς Πα-
τείδος τὸ Ὅσιος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκατοῖκα, ὅποτε ἀπὸ τὸ Μο-
ναστηρίον τῆς Ἀναφωνητείας ἤρχετο εἰς τὴν χώραν. μετὰ δὲ
τὸν θαυμάσιον τοῦ ἐλαβεν εἰς κατοικίαν μετὰ νοίκιασμα ἀπὸ
τὰς κληρονόμους τῶ εὖας Ἀρχων συμπατριώτης, εὐσεβῆς, καὶ
γνωστὸς τῶ Ἀγίῳ ἐν τῷ βίῳ. τὸτο διὰ τὴν παλαιότητα τῆς
οἰκοδομῆς ἦτον χεδὸν χαλασμένον, καὶ ἡ κατὰσασίς τοῦ εἰς
τὰ ὀμμάτια τῆς ἀνθρώπων ἐφοβείεζεν ὄλεθρον, μὲ ὅλον τὸτο
ἐπεργε νὰ σέκεται εἰς αὐτὸ διὰ τὴν ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν,
ὅπως ἔχε τὸ Ἅγιον, καὶ εὐφρόμιζε μετὰ σέβας πολὺ ταῖς πολ-
λαῖς τε ἑρεταῖς, καὶ Θεϊκὰς προτερήματα. Εἰς δὲ τὰς ἀχ.ζα.
ὅπως ὁ Θεὸς διὰ τὰς ὁμοίας τῶ λαῶ τῆς Πόλεως καὶ Νήσου
ἐκείνης Ζακύνθου, τὰς ἐπαίδευσεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μετὰ
ροτάτας καὶ φοβερὰς σεισμὰς, καὶ κινδύνους ἀφανισμῶν, κρημνιζό-
μενα

μενα καὶ πολλὰ παλαιὰ σπῆτι, φοβέμενος πολλὰ ὁ εὐοικός
ἐκεῖνος Ἀρχων τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, διὰ τὴν διεφθαρμέ-
νην κατὰσασιν τῆς παλαιότητος ἐκείνης οἰκοδομῆς, ἐβουλήθη
νὰ ἀποχωρήσῃ εἰς παράμερον τόπον τῶ κατωγίς τῶ ῥηθεύτος
ἀνάγι, διὰ νὰ ἔχη ἀδελφὴν ἀπόχρητον νὰ φύγῃ ἔξω εἰς κά-
θε κλόνον καὶ τυραχὴν τῆς γῆς. εἰς τὰ φόβητρα τῶ καιρῶ ἐ-
κεῖνος μίαν νύκτα, Ἐλεῶν ἡ γυνὴ τῶ Ἀρχοντος ἐκεῖνος, καλε-
μενὸς Μιχαὴλ τῶπικλην Σερμακίη (σεμνὸς καὶ σεαρέτης βίου
ἀμφοτέρω ὄντες) βλέπει εἰς τὸν ὕπνου τῆς εὖας Ἀρχιερέα σε-
μνοφρετῇ ἡλικίας μετείας, καδὼς ἦτον ὁ Ἅγιος, πὺς ἀνέβη
μετὰ τὸν Διάκονόν τε εἰς τὸ ἀνάγι τῆς κατοικίας ἐκείνης, καὶ βά-
νοντας ἐπιτραχήλιον, καὶ ὁμοφύριον, ἔκαμεν εὐλογητὴν κατ'
ἐμφορῶν τῆς εἰκόνος τῶ Δεσπότη Χειρῶ, ὅπως εὐείσκειτο ἐ-
κεῖ, καὶ ἀνέγνωσαν τὴν Ἀκολουθίαν τῶ μικρῶ Ἀγιατρῶ. ἔπει-
τα ῥαντίζοντας μετὰ τὸ ἀγίασμα ὅλον τὸν οἶκον καὶ κάτω, ἐ-
σίμωσαν εἰς τὴν Ἀρχόντισσαν ἐκείνην, καὶ τῆς εἶπε μετὰ ἰλα-
ρὸν ἀπόσπασμα· γύναι μὴ φοβῶ πλέον. ἐκεῖνη ἐξυπνῶντας εὐ-
δὺς, ἐξύπνησε καὶ τὸν ἀνδρατῆς, καὶ μετὰ φόβον ὁμῶς καὶ χαρὰν
τῶ ἐδὴγηθη τὸ ὄραμα, ὁ ὁποῖος ὡς σεοσεβῆς καὶ εὐάρετος ἔ-
κεινεν εὐλόγως, πὺς ἄλλο δὲν ἦτον, παρὰ ἡ σεοσατία, καὶ
σκέπη τῶ Ἱεράρχου Διονυσίου, ὅπως ἐπέβλεπεν εὐσώγως εἰς τὴν
ποῖα φόβητρα μεγάλα τὸν οἶκον ὡς κτῆμα ἐδικόν τε, καὶ διε-
φύλαττε σώως, καὶ ἀζημίως τὰς κατοικῆντας ἐν αὐτῷ. ὅθεν
Θεῶ Χάριτι εὐδυναμώδεις ὁ Ἀρχων πανοικὶ διὰ σεοσεβῶν
τῶ Ἀγίου, ἐκατοῖκα μετὰ σεμνὴν πίσιν ἀφάβα εἰς τὸν αὐτὸν
οἶκον, ὅτε βλάβην ποτὲ, ὅτε ζημίαν ἔλαβε, καὶ εἰς ἄλλας σε-
σμὰς μετὰ ταῦτα, ὅπως κατὰ καιρὸς ἐτυνέβησαν ἐκεῖ. ἀλλ' εἰς
αὐτὸν ἔδωκε τέλος τῆς ζωῆς σεοσεβῶς τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο
Ἀνδρόγυνον.

Μοναχὸς τις τῶ αὐτῶ Μοναστηρίου Ματθαῖος ὀνομαζόμενος
(ὁ ὁποῖος ἐσάθη ὑποτακτικὸς τῶ Ἀγίῳ) μίαν νύκτα εὐείσόμε-
νος ἐκεῖ εἰς τὸ Μοναστήριον, τῶ ἐφώνη ὁ Ἅγιος εἰς τὸν ὕπνου
τε, καὶ τῶ εἶπε· Ματθαῖε, εἶπε τῶ Ἱηκουὸς Νεκταρίου νὰ
φυλάττεται σεοσεχῶς μετὰ τὰς λοιπὰς τῶ Πατέρων, διὰ τὴν αὐ-
τῶ καὶ ὅκτω ἡμέραις μέλλει νὰ γένη σεισμὸς μεγάλος, καὶ
θέλει γένη μεγάλη βλάβη καὶ ζημία εἰς τὸ Μοναστήριον. ἐ-
κεῖ

γερόμενος τὸ ὕπνῳ ὁ ῥηθεὶς μοναχὸς, καὶ λογιάζωντας τὸ διὰ
ἀπλῶν ὄνειρον, δὲν ὡμολόγητε κανεὸς τὸ εὐύπνιον. ὅθεν κα-
τὰ τὴν κορυφίστην τῶ Ἀγίου, μετὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἔγινε
σεισμὸς τόσον μέγας, ὅτῃ ἡ περισσώτεραις οἰκοδομαῖς τῶ Μο-
νασχείῳ ἔπεσαν κατὰ γῆς, καὶ ἄλλαι ἐρράγησαν, καὶ μάλιστα
ὁ θαυμαστὸς ἐκεῖνος πύργος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπαύω σκοπεύων-
τας εὐας ἄλλος Μοναχὸς κατὰ τὴν συνήθειαν, ὅτῃ ἔχεν καὶ
καὶν καθεμεριναῖς φυλακαῖς διὰ ταῖς ἐπιδρομαῖς τῇ ποντο-
πόρῳ Κρητάρῳ ἀλλοπίῳ, ἔπεσεν εὐα μέρος τῶ πύργου,
πέφτωντας μετ' αὐτῶ καὶ ὁ Καλόγερος, ὅτῃ ἐσκόπευε, κάτω εἰς
τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπικαλόμενος εἰς ἐκεῖνον τὸ αἰφνίδιον συμβε-
βηκὸς μετὰ τῆς τῆς βοήθειαν τῶ Ἀγίου (ὃ τῇ μεγίστῳ θαυ-
μάτων Θεῷ Παντοδύναμι.) ἀγκαλὰ καὶ τόσον ὑψηλὸς καὶ εἶναι
ὁ πύργος, μ' ὅλον τὸτο ἔμεινεν ὁ πεσὼν σῶος καὶ ἀβλαβὴς εἰς
δόξαν Θεοῦ, καὶ ἔπαυον τῶ Ἀγίου, ὅτῃ ταχέως κορυφθαίνει τὸ
αὐτὸν πιστῶς ἐπικαλόμενος.

Εἰς τὸς, αχμέ. ὅτῃ Τερκῶν ἡ ἀρμάδα ἔμελλεν (ὡς
ἔτρεχε λόγος) καὶ περάσῃ ἀπὸ τὰ μέρη τῇ Στροφάδων, ὅταν
ἐπῆγεν εἰς τὴν Κυθωνίαν Πόλιν τῆς Κρήτης, ἦγον τὰ Χα-
νια, φοβούμενοι οἱ Πατέρες, καὶ μὴ τὸς κακοποιήσεν οἱ Ἀγα-
ρηνοὶ, πέριπτες τῶ Ἀγίου τὸ Λεῖψανον μετὰ τὰ ἐπίλοιπα πράγ-
ματα τῶ Μονασχείῳ, ἐπῆγαν εἰς τὸ αὐτικὸν Νησί τῆς Ζα-
κύνθου, διὰ καὶ φυλαχθῆναι, πέριπτες ἀκόμη καὶ ὅλα τὰ φό-
βατα, καὶ κτήνη καὶ φθάνοντες εἰς τὸ μετόχιόντας, εἰς ὅλι-
γαις ἡμέραις, ἐτυφλώθησαν ὅλα ἀδιαφόρως. καὶ τὸτο, ἡ κα-
τὰ βασιλικῶν τῶ μιτοκάλε Δαίμονος, ἡ κατὰ Θεῶν Οἰκονο-
μίαν, διὰ καὶ δοξαζοῦν ὁ Ἅγιος. ὅθεν θλιβόμενοι ὑπέρμετροι
οἱ Πατέρες εἰς τοιαύτην αἰφνίδιον συμφορᾷ, δὲν ἠμπούρεσαν
καὶ εὗρεν ἄλλο ἱατρῶν ὠφελιμώτερον, εἰμὴ μόνον τῶ Ἀγίου
τὴν βοήθειαν. ἐπειδὴ καίοντες ἁγιασμόν, καὶ ἐγγίζοντες τὰς
χεῖρας τῶ Τιμίου Λειψάνου αὐτῶ εἰς τὸ ἁγιασμένον ὕδωρ, ἐρ-
ραίνονται μετὰ αὐτὸ τὰ τυφλωθέντα ζῶα, καὶ ὅλα κοινῶς εὐ-
τῶ ἅμα ἐφωτίστησαν, καὶ ἀνέβλεψαν.

Μία Ἀρχόντισσα συγγενὴς τῶ Ἀγίου ὀνόματι Ἀγγελὰ εἰς
τὴν αὐτῶν Ζάκυνθον, ἠδούνησε βαρύνως ἀπὸ ἀποπληξίαν, καὶ
ἔχει μόνον ἡμίσηρος ἔμεινεν, ἀλλὰ καὶ βαβὴ καὶ ἄλαλος. διὰ
τῇ

τὴν Θεραπείαν τῆς ὁποίας δὲν ἔλθεισαν οἱ πλείον ἔμπειροι ἰα-
τροὶ καὶ μεταχειροῦν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ'
εἰς κενὸν ἐκοπίασαν, διατὶ ὅχι μόνον δὲν ὠφελήθη ἡ ἀδελ-
φὴ Ἀρχόντισσα, ἀλλὰ μάλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθῶσα ἀπει-
πίσθη πλείως διὰ τὴν ὑγίαν της. τέλος πάντων εὐδυστηδέ-
τες οἱ συγγενεῖς της, πῶς εἰς τὴν αὐτὴν χώραν εὐερίσκετο ὁ
ἐλάχιστος δάκτυλος τοῦ ποδὸς τῶ Τιμίου Λειψάνου τῶ Ἀγίου,
καίοντες καὶ τὸν φέρειν εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀρρώστημένης, καὶ ἐγ-
γίζοντες τὴν μετὰ αὐτὸν σταυροειδῶς μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας
διὰ χεῖρὸς Ἱερατικῆς εἰς τὸ σῶμα, καὶ εἰς τὰ ἀπονεκρωμένα
της μέλη (ὡς τῶ θαύματος) εὐθὺς ἡ ἀφωνία διελύθη, καὶ τὰ
ἀκίνητα μέλη ἀνέλαβον τὴν κίνησιν, καὶ ἰάθη ὡς τὸ φερότερον.

Ὁ αὐτῶν δάκτυλος τῶ Ἱερῶ Λειψάνου ἐπέμφθη ἀπὸ τὸν
τότε Ἠγούμενον τῆς Μονῆς τῇ Στροφάδων εἰς τὴν Ζάκυνθον,
πρὸς ἁγιασμόν τῆς Πατρίδος τῶ Ἀγίου, καὶ παραμυθίαν, καὶ
πνευματικὴν ἀγαλλίασιν τῇ συμπολιτῇ τῶ. ἐπειδὴ καὶ κα-
ποῖος Χρειαζόμενος πηλαινόμενος ἐκεῖ χάριν προσκυνήσεως, καὶ
ἀπαζόμενος τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, ἐκοψε κρυφὰ διὰ εὐλα-
βείας τῶ ἐκεῖνον τοῦ δάκτυλον, διὰ καὶ τὸν πάρε μὲ τῶ λόγῳ
τῶ. ὁ ὁποῖος θέλωντας καὶ εὐχὴ ἀπὸ τὸν Νάρθηκα, ὅτῃ ἔ-
κειτο τὸ Λεῖψανον, ἐμποδίζετο ἀοράτως. ὥστε ὅτῃ βλέπωντας
τὸ θαῦμα, ὡμολόγησε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸς Πατέρας τῆς Μο-
νῆς. ὅθεν ὁ Ἠγούμενος πέρυωντας αὐτὸν τὸν δάκτυλον, τὸν
ἔπεμψεν, ὡς εἶπομεν, εἰς τὴν Ζάκυνθον, καὶ ὅπως ἔμεινεν ἐ-
λεύθερος ὁ αὐτῶν προσκυνητής, καὶ ἀνεμποδίστως εὐχῆκεν ἀ-
πὸ τὸν Νάρθηκα.

Εὐερίσκετο εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Στροφάδων Μεθόδιος
Γερομόναχος ὁ Παντογὰλος ἀπὸ τῶ Ρέθυμνον τῆς Κρήτης,
ἀνὴρ σεμνὸς καὶ εὐαρέτε βίβ, ὅς τις ἐχρημάτισε μετὰ ταῦτα καὶ
Ἠγούμενος τῆς Μονῆς. τότε (εἰς καιρὸν ὅτῃ ἦτον σκευοφύλαξ
τῆς Ἐκκλησίας) ἔδωκε κάποιος προσκυνητὴς μίαν λαμπάδα,
διὰ καὶ τὴν ἀνάψῃ ἐμφοροῦν τῶ Ἀγίου Λειψάνου. ὅτος δὲ ἀ-
μελῶντας τὸ ἔργον, φαίνεται κατ' ὄραρ, πῶς ἐμβαίνοντας
εἰς τὸν Νάρθηκα τῆς Ἐκκλησίας, ὅτῃ ἦτον τὸ Τιμιὸν Λεί-
ψανον, ἐσράφη ὁ Ἅγιος, καὶ θεωρῶντάς τον μετὰ βλέμμα αὐστη-
ρὸν λέγει τῶ. σύρε ἀπ' αὐτῶ. καὶ ἐξυπνῶντας ὁ Γερομόναχος εὐ-
τῶ

τρομος διὰ τὴν ὄρασιν ἐκείνην, σρέφει τὰ ὀμμάτια, καὶ θεωρεῖ τὴν λαμπάδα, ὅπως ἐκρέμετο εἰς μίαν ἀγκυρὴν τῆς κελλίας τῆς. καὶ εὐθύς ἠγέρθη τῆς κλίνης, καὶ ἐπῆρε τὴν λαμπάδα ἐκείνην μετὰ φόβον, καὶ εὐλόβαιαν, καὶ τὴν ἀναψεν ἐμφοροῦεν εἰς τὸ Ἅγιον Λείψανον, ζητῶντας ταπεινὰ ἀπὸ τὸν Ἅγιον συγχώρησιν τῆς ἀμελείας τῆς. καὶ τὴν ἐρχομένην νύκτα βλέπει πάλιν τὸν Ἅγιον εἰς τὸν ὕπνον τε, καὶ ὑψώνωντας τὴν Ἀγίαν τε δεξιὰν μετὰ ἰλαρὸν πρόσωπον τὸν εὐλόγησε.

Στρεφομένη ἡ φρεγάδα τῷ Μοναστηρίῳ ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον, κάποιος εὐλαβὴς Χεισιανὸς, ὀνόματι Ἀναστάσιος, ἔδωκε τῷ Πατέρων, ὅπως ἦσαν εἰς αὐτήν, μίαν ἄλλην λαμπάδα, διὰ τὴν νὰ τὴν πάρειν εἰς τὸν Ἅγιον. καὶ λαβόντες αὐτήν, εἶχε πέσει εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὸ ταξίδιον, χωρὶς νὰ τὴν ἴδωσιν αὐτοί. Καὶ φθάνοντες εἰς τὰ Στροφαῖα ἀνέζητησαν τὴν λαμπάδα, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὴν εὔρουν. ὅθεν ὁμογνώμως ὅλοι ἐλόγιασαν, πῶς νὰ τὴν ἀλησμονήσαν εἰς τὴν Ζάκυνθον. ἀλλὰ εἰς ὀλίγην ὥραν σύροντες ἔξω εἰς τὴν γῆν τὴν φρεγάδα, βλέπουν φανερά τὴν λαμπάδα, ὅπισθεν ἀπὸ τὴν πρύμνην τῆς κολλημένην εἰς τὴν καρίαν, ὅπως θαυμασιῶς ἠκολούθει εἰς ὅλον τὸ ταξίδιον, ὡς φαίνεται. ὅθεν οἱ Πατέρες θεωρῶντες τὸ θαῦμα ἐδόξασαν τὸν Θεόν, μεγαλύνοντες καὶ τὸν Θεράποντα αὐτῷ θαυματουργὸν Διονύσιον. τὴν δὲ λαμπάδα ἀναψαν κατέμφοροῦεν τῷ Θεῷ Λειψάνῳ.

Ἐκεῖ εἰς τὸ ἴδιον Μοναστήριον ἔτυχε κάποιος ἀνδρῶπος ξένος, ὅς τις ἐφανερώθη εὐοχλόμενος ἀπὸ πνεῦμα πονηρὸν, καὶ ἀκάθαρτον. τῶτον βλέποντες οἱ Πατέρες δεινῶς βασανιζόμενον, καὶ ἀπλῆγχνιθεύειν ἐπ' αὐτόν, ἔλαβον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλας τῷ Ἁγίῳ, καὶ χρίσαντες αὐτόν, καὶ ἀνακινώσκοντες καὶ τὰς ἐξορκισμὰς τῷ Οὐρανοφάντορος Βασιλεῖς, ἐλυτρώθη θαυμασιῶς ὁ δέλαιος, καὶ ἐγράφη ὑγιὴς εἰς τὸν οἶκόν τε, ὑμνῶντας τὸν Κύριον, καὶ εὐχαριστῶντας τὸν Ὁσιον.

Μία ἄλλη σιμνὴ καὶ εὐσεβὴς γυνὴ εἰς τὴν προειρημένην χώραν Ζακύνθου, Ἀγγελὰ καὶ αὐτὴ τὸ ὄνομά της, μὴ ἔχουσα τέκνον ἀρσενικόν, ἀλλὰ πένταρας θυγατέρας, εἶχε θλίψιν μεγάλην. διὰ τὸτο συνομιλῶσα συχναῖς φοραῖς μετὰ κάποιαις Ἀρχόντισσας εὐλαβητικαῖς, συγγενεῖς τῷ Ἁγίῳ, ἤκασεν αὐ-

αὐταῖς τὴν θαίρετον πολιτείαν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἔζητεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐξαίσια θαύματα, ὅπως καὶ ζῶντας καὶ μετὰ θάνατον ἔκαμε, καὶ καίει εἰς ὅσας μετὰ πίστιν καὶ εὐλάβειαν τὸν ἐπικαλῶνται εἰς βοήθειαν. πίστις δὲ ἀδυσκάλωτο ὀπλιθεῖσα, καὶ ἔρωτι διακαεῖ πρὸς τὸν Ἅγιον τὴν καρδίαν τρωθεῖσα, τὸν ἐπικαλέσθαι μετὰ θερμὰ δάκρυα νὰ τῆς χαρίσῃ, διὰ τῆς πρὸς Θεὸν Ἀγίῳ τε πρεσβεῶν, εὐὰ Παιδί ἀρσενικόν πρὸς παρηγορίαν της. καὶ ἀπὸ ταῖς πολλαῖς φοραῖς, ὅπως τὰ ἐδέετο, θεωρεῖ μίαν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον της εὐὰ Ἀρχιερέα, καὶ τῆς λέγει· τί θέλεις ἀπ' ἐμέ, καὶ συχνὰ μετὰ παρακαλῆς; εἰ μὴ θέλεις νὰ ἐπιτύχῃς τὴν ἐπιθυμίαν σου πέμψῃς εἰς τὰ Στροφαῖα νὰ λάβῃς ἀπὸ τὸ βότανον τὸ καλέμενον ἀμάρακος, ἤγουν μαγγιοράνα, μετὰ ἔπερον βότανον, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ὀπίσθεν τῷ Ἁγίῳ Βήματος τῆς Κυριακῆς Ἐκκλησίας. ἐκεῖνα λαμβάνοντα, ποτίσας μετ' αὐτὰ, καὶ θέλεις ἐγγαστρώδῃς καὶ γεννήσῃς τέκνον ἀρσενικόν κατὰ τὸ ὀρεκτὸν τῆς ψυχῆς σου. καὶ ταῦτα λέγωντας τὴν εὐλόγησεν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐγένετο ἄφαντος. Αὐτὴ δὲ ἐξυπνήσασα, καὶ συλλογιζομένη ποταπὸν νὰ ἦτον τὸ ὄραμα, εἶπε μετὰ τὸν ἑαυτὴν της· ἄλλα δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι, εἰ μὴ τῷ Ἱεράρχῃ Διονυσίῳ ἡ ἐπίσκεψις, ὅπως πολλαῖς φοραῖς τὸν ἐπαρακάλεσα διὰ τέκνον ἀρσενικόν, καὶ ἴσως ἐπῆκασε τῆς ταπεινῆς μετὰ δέησεως, καὶ μάλιστα, ὅπως μετ' εὐθύμῃς τὰ Στροφαῖα, ἐκεῖ ὅπως εἶναι τὸ τίμιόν του Λείψανον. ὅθεν χωρὶς ἀναβολὴν καιρῷ, ἔειλεν εἰς τὰ αὐθιγενὲς Στροφαῖα εὐὰ τῆς ἀδελφῶν, ὀνόματι Γεώργιον, καὶ τῆς ἔφερε μετὰ σπυδῆν καὶ ἐπιμέλειαν ἀπὸ τὰ δηλωθεῖσα βότανα, τὰ ὁποῖα μετὰ εὐλάβειαν καὶ θερμὴν πίστιν μεταλαμβάνοντα κατὰ τὴν παραγγελίαν τῷ Ἁγίῳ, εἰς ὀλίγον ἐγγαστρώδῃ, καὶ ἐγεννήσεν υἱόν, Ἰωάννην ἐπονομασθέντα εἰς τὸ λυτρὸν τοῦ Θεοῦ Βαπτίσματος, χαλείσατόν τε καὶ εὐφύεσά τον, εἰς αἶνον Θεῷ, καὶ εἰς τιμὴν τῷ Ἱεράρχῃ αὐτῷ, ὅπως ἀκριβῶς ἐκπληρᾷ τὰς αἰτήσεις τῆς εὐὰ πίσει αὐτὸν ἐπικαλεσμένων.

Ἠγμεύευσεν εἰς αὐτὴν τὴν Μοῖν τῷ Στροφαῶν Δανιὴλ Γερομόναχος τὸ ἐπὶ κλῆν Γεράτος ἐκ Μαΐνης, αὐτὸς σεμνοπρεπής, ὅς τις ἐχρημάτισε μετὰ ταῦτα Ἀρχιερεὺς τῆς Πατρίδος τῆς. ὅστος ἐδίδασκε πολλὰ διὰ τὴν Ἀγιότητα τῷ Ἱεράρχῃ Διο-

νυσίς, καὶ πολλάκις ἔλεγε μὲ τὸν ἑαυτὸν τε· τάχα ὁ Διονύσιος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν Χορὸν τῶν Ἁγίων, ὡς ἡμεῖς ἐδῶ τὸν ἔχομεν; τῶτον τὸν διαγμὸν καὶ δυατισίαν θέλωντας ὁ ἐν Ἀγίοις θαυμαστὸς Κύριος νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν διαύοιαν τῆ ἀπορῥυτὸς Ἠγέμενος, τῶ ἐφάνη μίαν νύκτα κοιμωμένους εἰς τὴν κλίνην τε, πῶς τάχα τῶ ἔκρυσσε τὴν θύραν τῶ κελλίου τε ὁ Ἐκκλησιάρχης, ζητώντας του κατὰ τὴν τάξιν θέλημα, διὰ νὰ σημαῖν τὸν Ὁρθρον. εἰς ὀλίγην ὥραν μετὰ τὸ ἐνύπνιον ἐξύπνησεν ὁ Ἠγέμενος, καὶ λογιάζωντας πῶς κατὰ ἀλήθειαν ἐδῶκε θέλημα τῶ Ἐκκλησιάρχῃ, ἐμέμφετο εἰς κάποιον τρόπον τὸν ἑαυτὸν τε, ὡς φιλόπνον, λέγωντας· ὦ καὶ πῶς μὲ ἐνίκησεν ὁ ὕπνος, καὶ μὲ ἀποκάρωσεν ὁ ἐχθρός. εἶναι τύσῃ ὥρα, ὅτῃ εἶπα τῶ Ἐκκλησιάρχῃ νὰ σημαῖν, καὶ οἱ Πατέρες θέλουσιν εἶναι συνηγμένοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καρπερῶντές με νὰ ἀρχίσαν τὴν Ἀκολουθίαν, καὶ εὐδυνόμενος μὲ ἀπαθὴν ἐκίνησεν εὐθύς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. ἀλλὰ (ὦ τῶ παραδόξῃ θαύματος) φθάνοντας εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσοδῆς τῶ Νάρθηκος, ἡ ὁποία εἶναι αὐτικὴ τῆς λάρνακος τῶ Τιμίου Λειψάνου, βλέπει ὁφθαλμοφανῶς τὸν Μακάριον Ἀρχιερέα Διονύσιον, ἰσάμενον ὄρθριον ἔξω τῆς λάρνακος εὐ μέσω δύο Ἱερέων, εὐδεδυμένων Ἱερατικὰς στολὰς λευκάς, ἔχοντα ἀκρυμμένας τὰς χεῖράς τε ἐπαύω εἰς τὰς ὤμους αὐτῶν, καὶ δύο Διακόνους ὁμοίως εὐδεδυμένους διακονικὰς στολὰς, ἀπὸ τὰς ὁποῖας ὁ εὐὸς εὐδὺε τὸν Ἅγιον τὴν Ἀρχιερατικὴν στολὴν, καὶ ὁ ἄλλος ἰσάμενος εἰς τὴν μεσσηνὴν θύραν τῶ Νάρθηκος (ὅτῃ εἶναι κατὰ Ἀνατολὰς) ὡς εἰς ὠραίαν Πύλιν τοῦ βήματος, θυμιάζοντας τὸν Ἅγιον ἔλεγε τὸ, ἀγαλλιάσεται ἡ ψυχὴ σου, καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ ὁ Ἱερεὺς, ὅτῃ ἔσεκεν εἰς τὰ δεξιὰ τῶ Ἱεράρχῃ, θεωρώντας ἐκτενῶς τὸν Ἠγέμενον Δαμιῆλ, καὶ σείωντας ὀλίγον τὴν κεφαλὴν τῶ εἶπεν· ἐπιπροφορήθης τώρα, ἡ ἀκόμι ἀμφιβάλλεις; Εἰς τέτοιαν ὑπερθαύμασιν θεωρεῖαν γενόμενος εὐτρομος, καὶ ἄλλος ἐξ ἄλλης ἀπὸ τὴν ἀμετρον ἐκπληξιν ὁ Ἠγέμενος, μὲ φόβον πολλὸν ἐσύρθη εἰς τὰ ὀπίσω ἡρέμα, μὲ γνώμην νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ ἀιῶφερῃ πρὸς τὰς ἀδελφὰς τῆς Μονῆς. ἀλλ' εὐγαίνοντας ἔξω, μεταμεληθεὶς ἐγράφη νὰ ἰδῇ πάλιν αἰσίως καὶ ἀκόμι κρατῇ ἐκείνη ἡ φοβερά ὕρασις. καὶ φθάνοντας εἰς τὴν ἐμ-

ἐμπασίαν τῶ Νάρθηκος θεωρεῖ τὸν Ἅγιον, καὶ συρνώμενος ἀφ' ἑαυτοῦ τε ὀπίσω, ἐμβήκεν εἰς τὴν ἰδιὰν τῶ λάρνακα, καὶ εὐθύς ἐσβύθησαν ἡ λαμπάδες, καὶ πᾶσα ἡ φωταγωγία, γενόμενοι ἅμα ἄφαντοι καὶ οἱ δύο Ἱερεῖς μὲ τὰς Διακόνους, ὅτῃ ἑωρότερον ἐφανίσθησαν. ὅθεν σφειόμενος μὲ ἀνεκδιήγητον τρόμον εἰς τὸ κελλίου τε, ἔσεκε σοχαζόμενος τὰ ὅσα ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσεν νὰ ἰδῇ διὰ νὰ πληροφορηθῇ εἰς τῶ Ἱεράρχῃ τὴν ἀψευδῆ Ἀγιότητα. εἰς ὀλίγην ὥραν ἔπειτα ἔρχεται ὁ Ἐκκλησιάρχης κατὰ ἀλήθειαν νὰ τὸν ζητήσῃ θέλημα διὰ νὰ σημαῖν τὸν Ὁρθρον, μὲ τὸν ὁποῖον ὁμῶς ἐπῆγεν εὐθύς καὶ ὁ Ἠγέμενος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ γνωρίζωντάς του αὐθροπον Θεοσεβῆ καὶ εὐαρέτου ζωῆς, ἐδιηγῆθη τότε αὐτῷ μόνος τὴν ὀπτασίαν, ὧντας καὶ συμπατεριώτης τε, καλούμενος Ἰωῆς. καὶ μετὰ ταῦτα μανθαιόντες το καὶ οἱ λοιποὶ Πατέρες, ἐπῆγαν ὅλοι μὲ τὸν Προεστώτα εἰς τὴν λάρνακα, ὅτῃ εἶναι τὸ πάντιμον Λείψανον, ψάλλοντες καὶ ὑμνῶντες τὸν Ἅγιον μὲ πολλὴν κατανύξιν, σερωθεύτες κοινῶς περὶ ὁσόνδε, πῶς ὁ Διονύσιος συνευφραίνεται μὲ τὰς λοιποὺς τῶν Ἀγίων, ὡς ὄντως Ἅγιος εἰς τὰ κάλλη τῶ Παραδείσου, καὶ μάλιστα ὁ ῥηθεὶς Ἠγέμενος, ὁ ὁποῖος ζητῶντας μὲ πᾶσαν ταπεινόφρονα εὐλάβειαν συγγνώμην ἀπὸ τὸν Ἅγιον εἰς τὴν πορεύειν τε δυατισίαν, ἔγινεν ἀπὸ τότε μεγαλόφρονος κήρυξ, μὴ παύοντας νὰ διηγῆται εἰς ὅλγας τὴν μεγάλην τῶ Διονυσίου πρὸς Θεὸν παρρησίαν καὶ ἀγιότητα.

Τὴν θαυμασίαν πολιτείαν καὶ τὰ ὑπερφυῆ θαύματα τῶ Ἱεράρχῃ μας Διονυσίου μὲ συντομίαν ὡς ἦτον δυνατόν ἐδιηγῆθμεν εἰς δόξαν Θεοῦ, εἰς αἶνον τῶ Ἁγίου, καὶ εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀκροατῶν. καὶ ἀγκαλὰ τὰ θαύματα, ὅτῃ ἔκαμε καὶ καὶ συνεχῶς εἰς ἐκείνους, ὅτῃ μὲ πίσιν τὸν ἐπικαλῶνται εἰς βοήθειαν, νὰ εἶναι πάμπολλα, ἡμεῖς ὅμως διὰ νὰ φύγωμεν τὴν μακρολογίαν, ἐγράψαμεν τὰ ἐξαίρετα κατὰ τὴν ὑπόθεσιν. ὅθεν καίνομεν τέλος τῆς διηγήσεως, εὐχαριστοῦντες ὁλοφύχως τὸν Κύριον τὸν δοξάζοντα τοιοῦτοτρόπως τοὺς αὐτὸν δοξάσαντας πρὸς τὸν ὁποῖον ἂς βαίνομεν μεσίτην εἰς κάθεμας χρεῖαν τῶτον τὸν Θεόν μας Ἱεράρχην ὡς ἔχοντα πολλὴν τὴν παρρησίαν, καὶ μετὰ συνεπειμένης καρδίας ἂς ἱκετεύσωμεν αὐτὸν Θεὸν λέγοντες·

Ω Πάτερ σεβασμιώτατε, Ἀρχιεράρχα τῆ Χειστῆς Διουσί-
σιε, πρὸς σέ εὐφρομεν καὶ νῦν καὶ καρδίαν, καὶ παρακαλεῖ-
σε μετ' εὐλαβείας καὶ ἐκ βάθους ταπεινότητος, δέξαι τὰς ἱκε-
σίας καὶ ὕμνους, ὅπως σὺ προσφέρωμεν, εἰ καὶ ἀπὸ ἀνάξιων ἐ-
ξέρχονται χειλέων. γενῶς προσάτης πρὸς Θεόν, καὶ πρέσβυς
θερμώτατος, εἰς ὅλους ὅπως μὲ πῖσιν ἀκραφυνῇ προσρέχων εἰς
τὴν κραταιά σου ἀντίληψιν, καὶ πανηγυρίζων ἐκ πόθου τὴν πα-
νέορτον μνήμην σου. ἐξαιρέτως δὲ ἱκετεύομεν σκέπε, καὶ φρέρει
τὴν ἡγαπημένην σου Πατείδα τὴν Ζάκυνθον, ἐν ἣ τὸ τεισόλ-
βιον σου ἀποκείται Λείψανον, ἡ ὁποία λαμπροφανῶς, καὶ χαρ-
μοσύνης καταχρῆως ἐορτάζουσα χορεύει, σκιρτᾷ, καὶ ἐπαγάλ-
λεται μουσικῶς εἰς ταύτην τὴν εὐδοξον ἡμέραν τῆς ἀθανάτου σου
μεταστάσεως, ἀπολαμβάνοντες κοινὴν χαρὰν ὅλοι οἱ συμπολι-
ταί σου, ὡσὰν ὅπως ἡζιώθησαν εἰς τὰς ἐχάστες τέτρες χρόνους,
να ἀποκτήσῃ ταιῶτον προσάτην, καὶ φύλακα. Ἐπεὶ δὲ οὐρα-
νόθεν καὶ τὴν ἐπὶ γῆς θεοσεβῆ Ἐπαρχίαν σου, τὴν ἐν Κυκλά-
σιν Αἰγίαν ἐπίσκεπτε, καὶ βοήθει τῇ μεσιτείᾳ σου. πρὸς τὰ
τοῖς δὲ καὶ τὴν Βασιλικὴν καὶ Σεβασμίαν τῇ Στροφάδων Μο-
νήν διατήρει, καὶ ἐν ὁμοσίᾳ, καὶ εὐελκενῇ ἀγάπῃ περιφύλαττε
τὰς ἐν ταύτῃ ὁσίως ἀσκημένους, παρακαλῶντας τὸν πανοικι-
τίρμονα, καὶ παντοδύναμον Θεὸν μὲ τὰς εὐπροσδέκτους ἱκε-
σίας, ἰδὼ μὲν να μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ κάθε πονηρὸν συνάτη-
μα ψυχῆς καὶ σώματος, μετὰ δὲ τὴν πρὸςκαιρὸν ταύτην
παροικίαν να μᾶς κάμῃ μετόχως τῆς Οὐρανίης Βασιλείας τοῦ
ἡς γενοίτο ἐν Χριστῷ τυχεῖν. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρὸς αἶμα.

Τυχεῖν ἐφίμενος τῆς αἰῶν δόξης, πανσόφως διώδευσας Χρι-
στῷ τὴν τείβαν Ἀγίε, ἐν ἣ τῆς ἀσκήσεως σπουδὴν ἀγῶ-
σι δεινοῖς θλίψας ἐκατέρητας, δι' ὧν ἐπαπολαύεις χαρὰν
τὴν ἀληθινὴν.

Οἱ νόσω τηρόμενοι κακῶν παντοίων, συνδράμετε ἀπεύσαν-
τες Τεμεύει τοῦ Παμμάκαρος, ἐν ᾧ γὰρ νῦν πρὸκειται
Διουσις Πατρός, σῶμα τὸ πανεύτιμον, ἐξ οὗ παθῶν ἐκ-
βρύει τὰ ἰάματα.

Υμνεῖ καυχωμένησε Μονὴ Στροφάδων, ὡς πάλαι πλου-
τήσασα τὸ ἱερόν σου Λείψανον, ἥνπερ καὶ κατεύθυνον
πρὸς

πρὸς μετανοίας ὁδόν, Πάτερ τὴν Σωτήριον. φρερῶν τῆς τῶν
βαρβάρων πικρᾶς ἀλώσεως.

Θεοτοκίον.

Σαρκᾷ Θεόνυμφε ὁ Θεὸς Λόγος, ἀγῶν ἐξ αἱμάτων
σε, ἵνα ἐξαναστήσῃ με, ψευδεῖ ψιδυείσματος ἐξολοθῶ-
τα κακῶς, τῷ δολίῳ ὄφει. ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερεῖδος.
Ἄλλος. Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα.

Σωτήρα συμφορῶν παντοίων Μάκαρ, σὲ Ζακύνθον ὁ δῆμος
εὖρεν ὀξυτάτον. Θεῷ τὰς θερμὰς αἰεὶ προσφέροντα, ἱ-
κεσίας σου· διὸ αὐτῷ συμπάλλει σοι, ὁ τῇ Πατέρων Θεὸς εὐ-
λογητὸς εἶ.

Η Θεῖά σοι Τελεὶς τῇ σῶν καμάτων, ἀντιδόσεις εὐδόξως
ὑπερθεῖν δίδωσι. πολλῶν καρτερῶς ὡς ἡγῶνισαι. ἀς
πλετῶντες εὐλαβῶς αὐτῇ κραυγάζομεν· εὐλογημένη Τελεὶς εἶ
εἰς αἰῶνας.

Πλοσία σοι πετᾶίνεται δαπάνη, ἡ Πατεὶς Πανάγιε, Ναὺν
πανεύτιμον, ἐν ᾧ συνερχόμενοι κραυγάζομεν, μεγα-
λύνοντες φαιδρῶς τὸν σὲ δοξάσαντα, ὁ τῇ Πατέρων Θεὸς εὐ-
λογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ρανάτω εὐφροσύνην καὶ σκιρτάτω, πάντα τάξεις λογική, Θεὸς
κατέρχεται, βροτῇ τὴν φθαρῆσαν ἐπενδύσασθαι, ἐξ
αἱμάτων Μαριάμ σάρκα δι' ἑλῆος. βροτὴς τῆς πάλαι, ἀρᾶς
ἐξαναστήσων.

Καταβασία. Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα.

Ὡδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τῷ πυρὸς.

Υδωρ τῇ γῇ ὁ Οὐρανὸς, ὑετίζει τῇ Πιστῶν λιτανεύοντων,
τὸ σὸν Σκῆνος Παμμάκαρ, καὶ διαλύει ἀνυχμόν· ἀκεί-
δος τὰ νέφη ἀπόλυνται, κάκωσις καὶ πᾶσα, καρπὸς λυμαινο-
μένη.

Πλατίζεις πάντα ἀληθῶς, ὀξυτάτοις ταῖς ἰάσετί σου
Πάτερ· σῶ διὸ ἀψαμένων δακτύλῳ μετ' ὀφθαλμοῦ, ἀ-
νέστη, χρωτὸς ἀκινήτη, καὶ τῆς ἀφωνίας, δεσμῶν διαλυ-
θέντων.

Ατρώγεις φύλαττε λιμῶ, καὶ λοιμῶ τὸ δεινὸν τὸς σεβομέ-
νης· τῆς βαρβάρων μαχαίρας, σεισμῶ καὶ τῷ πυρὶ,
παν-

παντοίας ὀργῆς καὶ ἀλώσεως, σὺ θερμαῖς ὠρεοβείαις, Χεῖρ
πιστὲ Θεράπων.

Θεοτοκίον.

Νέον Παιδίον ὁ Θεός, ἐκ Παρθεύς νῦν ἐπέστη γεννηθῆ-
ναι, τῆς Ἑδέμ πεπτωκότας, ἀνακαλέσαι βροτούς. ἦς
πάντες, τὸν Τόκον τὸν Ἀχράντον, ἀπεύσωμεν ὠροφθάσαι,
ἀγνεία, καὶ αἰνέσει.

Ἄλλος. Θαύματος.

Εἴτρωσας τοῖς βέλεσι τῆς ἐγκρατείας, πανθενῶς τὸν πέ-
ρασμοῖς σε Πάτερ, πικροῖς ἐπιπαυδόντα τραυματίσαι
καθωπλιοθεῖς. ὅθεν ἔκραζες ἐπάδων ἀγαλλόμενος, ὥδην σὲ
Θεῷ τῷ εὐιχίσαντι· εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον,
καὶ ὑπερυψίτω, εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Σῶμά σου ἀρόλυντον ὡς περ ἐσώσω, ἐκ νεότητος κηλίδος
πάσης· ἔγω μὲν καὶ σέσωκε φθορᾶς τῶτο Παμβασίλευς,
ἀγιάσας, ὁ ὁρῶντις ἀναμέλπομεν, τῷ σὲ θαυμασῶς ἐπαφ-
θαρτίσαντι· εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπε-
ρυψίτω, εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Βλάσημα τῆς ἡσυχίας βροτῶν ἦκει βλασηῆσαι, Σωτηρίας ἡ Παν-
τιμος Κόρη, Θεὸν τὸν Παντέλειον ἀγεωργήτως ἐν Βη-
θλεὲμ. ἡ σκιρτῶντες ἐπαξίως ὠροσχυρήσωμεν, περπνῶς ὕμνον
εὐσεβῆ κραυγάζοντες· εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον,
καὶ ὑπερυψίτω, εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Καταβασία. Θαύματος ὑπερφύς.

Ὡδὴ δ'. Ἀνάρχος Γεννήτορος.

Διήλθες τὸν βίον σε, πολλοῖς ἰδρῶσιν Ἀγίε, ἀρετῇ ἐκ-
θείσας τὰς καλὰς εὐχὰς. ὅθεν ἐκ Θεοῦ σὺ τὰ γέ-
ρα, πόνων ἡσυχῶν νῦν ἐπαπολαύεις, μετὰ ἡσυχίας συνάθλων σε,
αἰωνίως ἀγαλλόμενος.

Ραπίσματι Ὅσιε, Θεοφυλάκτης ἡλεγχας, τὴν Πατρός ἐν
ὀνείρῳ δεινὴν ὠροπέτειαν. ἀλλ' ἐν καὶ νῦν σύνθλασον μύ-
λας, Μοῖνῃ τὴν σὴν ἡσυχίαν ἐκταραττόντων· καὶ παῦσον τὰ σκαύ-
δαλα, χεῖρ τῇ παναλχευάτῃ σε.

Οβίος μου ἄσωπτε, ψυχὴ μου δὲ παμβέβηλος, ὑπάρχει
Πανάγιε, φεῦ καὶ ἀπόλλυμαι. ἀπεύτας ἰκετεύω σε σῶ-
σον,

σον, χεῖρὸς Δαιμόνων ἐξάρπασόν με, γενεῶν μοι Τίρμαχος,
Γεράρχα Διονύσιε.

Θεοτοκίον.

Υφήλιος ἅπαντα φαιδρῶς κροτεῖτω σήμερον. ἰδὲ ὅτι ἡ Παρ-
θεύς Μαρία πάρεσι, τοῖς κεκρατημένοις ἐν ζώῳ, τῷ
τῷ θανάτῳ ἐπανατεῖλαι, Ἰησοῦν τὸν ἥλιον, τὸν ζῶντα πᾶσι
παρέχοντα.

Ἄλλος. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Ενθα αἱ Θεαὶ χορεῖται, Πατριαρχῶν, καὶ Ὁσίων, καὶ τῶν
Δικαίων ἀληθῶς αἱ λαμφρότητες Μάκαρ, σκηναίμενος
ἐκ πειρασμῶν, ποικίλων τὸν Κύριον ἰκέτευσον, λυτρωθῆναι
τὰς πίσεις ἐκπελῶντας, τὴν σεπτὴν σε κοίμησιν.

Ιδε ψυχῆς με τὴν λύπην, δεδωλεμένης τῷ πλῶν, λόγοις
καὶ ἔργοις ῥυπαροῖς, καὶ ὠροφθάσας με ῥῦσαι. ἐλάσας
σκότος ζοφερόν, δεινῆς με πωρώσεως ἰλέωσαι, σῶν ὠρεοβείαις
τὸν Κτίστην ὅπως τύχω, παρ' αὐτῷ ἀφέσεως.

Θεοτοκίον.

Αφλεκτος μέινασα πάλαι, σὲ φλεγομένη ἡ βάτος, ὠρο-
διετύπη μυσικῶς Μαρίαμ Θεομήτορ. καὶ γὰρ αὐτὴ ξε-
νοὠρεπῶς, ἀφλέκτως συνέλαβες τὸν Κύριον, ὃν ἐν δόλῳ μορ-
φῇ καὶ ἐπὶ φάτνης, τέξεις ὑπὲρ εὐνοίαν.

Καταβασία. Μυσήλειον ξέον.

Ἐξαποσειλάειον. Γυναῖκες ἀκκτίδῃτε.

Τὸ Θεῖον ἐγκαλλώπισμα, τῆς Ἐκκλησίας ἄσμασι, τὸν
μέγιστον Ποιμενάρχην, αἰνῶμέν σε ἐκβοῶντες, ὠροφθα-
σον Πάτερ ὠροφθασον, σῶν ὠροσευχῶν πρὸς Κύριον, λι-
μῆ, πυρὸς, καὶ μαχαίρας, καὶ αἰφνιδίως θανάτου, πάντας πιστὸς
διασώζων.

Θεοτοκίον.

Εγγίζει τὰ γενέθλια, πιστοὶ ὠροετοιμάσῃτε, νῦν τὰς ὡ-
δὰς ἀλαλάξαι. ἦκει ἰδὲ ἡ Παρθεύς, περικεῖν Χεῖρ τὸν
Κύριον, τὴν ἡσυχίαν βροτῶν ἀνάκλησιν, Μάγοι σὺν δώροις
ἀπεύταπτε, ταῖς ἡγεσίαις Ἀσέρος, Θεοσεβῶς ὠροσχυῆσαι.

Εἰς τὰς αἶνες. Ἦχος πλ. δ'.

Ὡς τὸ παραδόξον θαύματος.

Δεῦρο εὐσεβῶν ὁ Θείος, Πνευματικὴν Ἑορτήν, ἐν τῇ
μνήμῃ τῷ Μάκαρος, ἐπαξίως ἄσμασι, γηθασύνως ὠρο-
τα-

τασαν, Διονυσίου τοῦ ἀνατείλαντος, "Ἡλιος ὡς περ ἐκ τῆς
Δάρνακος, ἐπαυγαζόμενος, ἀκηράτοις λάμπεισιν ὑπερφύων,
θαυμασίων ἅπαντας, αὐτῷ προσρέχοντας.

Χαίρετά σοι οἶδεν Ἄγιε, ἡ τῇ Στροφάδων Μονῇ, θλιβο-
θεῖσάν ἢν ἔσωσας, δεινότητις μάστιγι, καὶ κακῶς κιν-
δυνεύσασαν, σείσμε καὶ ἄλλων δεινῶν κακώσεων, πάντιμον
σῶμά σε λιτανεύσασα. ὅθεν κραυγάζεις, Πάτερ Διονύσιε
ταῖς σαῖς εὐχαῖς, πάντοτε κείσῳ, παντοίας βλάβης με.

Σεφηγορέιδω ἡ Αἰγίνα, περικοσμεῖδω λαμπρῶς, καὶ και-
νόν καὶ χαρμόσυνον σὺν ἡμῖν μελωδῆμα, ὑπηχεῖδω γε-
ραῖρα, τὸ κοινόν κλέος νῦν Διονύσιον, καὶ Ποιμενάρχην αὐ-
τῆς παρόντων, ἀκακὸν ἀμεμπτον, ἢν καλῶς ἐξέθρεψε τῷ
ἀληθεῖ, εὐσεβείας γάλακτι, ἐγαλαχθήσας αὐτήν.

Σκιρτὰ χορεύει καὶ ἵερπεται, σὺν αὐτοχθόνων κλητῶν,
πᾶσα τάξις θαυμάσιε, Ζακυνθίων σήμερον ἐκτελοῦσα
τὴν μνήμην σε, ὡδὰς καὶ ὕμνος Θεῷ ἐπάδουσα, σὺ ὀξυτάτη
αἰεὶ ἀντίληψιν. τοῖς αἰτουμενοῖς σε, πίσει ἀδισάκτω τε παντο-
δαπῶν, ἐφαπλῶντι Ἄγιε, εὐοχλαμένοισι κακῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Επίση ἡμῖν ἡ εὐσημος ἡμέρα, τῆς πανιέρει ἑορτῆς τοῦ
κοινῆς ἡμῶν προσάγε ἱεράρχε Διονυσίε, καὶ συγκαλεῖ-
ται πρὸς εὐωχίαν τὸς φιλεόρτες ἡμᾶς. σπεδῇ μὲν ἐν πάντες
ἐπισπεύσωμεν ὑπαντῆσαι τῷ καλῷ ἐσιάτορι. χεῖλεσιν ἀρρῶ-
πώτοις καὶ ἀπύλω ψυχῇ, τὸ πανάσπιλον αὐτῷ σῶμα κατα-
σπαζόμενοι πόθῳ, ὕμνοις αὐτὸν ἐγκωμίων κατασέψωμεν λέ-
γοντες· χαίροις ὁ τῷ Δεσπότη Χειρὸς γνησιώτατος Μαθητῆς,
καὶ Ἀρχιερεὺς αὐτῷ ἱερώτατος. χαίροις ὁ πατρῶν πολυτρόπων,
καὶ ἀνιάτων νόσων ἱατρὸς ὁ πανάεισος. ἡ ὀξυτάτη ἀντίληψις
τῇ χειμαζομένων, καὶ τῇ θλιβομένων πληρεστάτη παράκλη-
σις. ὅντως σὲ Χειρὸς ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς μεγάλως ἐδό-
ξασεν. ὃν μὴ παύσῃ ἀδιαλείπτως ἐκδυσωπῶν, ὡς παρρησίαν
πολλὴν πρὸς αὐτὸν κεκτημένος, ὑπὲρ τῇ τιμῶντων σε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Μὴ σύγναζε Ἰωσήφ, καθορῶν με τὴν νηδύν. ὅψῃ γὰρ τὸ
τιμώμενον ἐξ ἐμῆ, καὶ χαρήσῃ, καὶ ὡς Θεὸν προσκυ-
νήσεις, ἡ Θεοτόκος ἔλεγε, τῷ ἐαυτῆς Μνηστῆρι, μολῶσα τοῦ

τεκεῖν

τεκεῖν τὸν Χειρὸν, ταύτην αὐμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε Κε-
χειρωμένη μετὰ σὲ ὁ Κύριος, καὶ διὰ σὲ μετ' ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τυπικά, καὶ ἐκ τῇ Κανόνων τῷ Ἀγίῳ,
Ὡδὴ γ'. καὶ δ'. Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον εἰς ἱεράρχην.

Κοινωνικόν. Ἰ. νημόσυνον. Μεγαλυνάειον.

Χαίροις ὁ Ζακύνθου γόνος λαμπρὸς, Πρόεδρος Αἰγίνης, καὶ
Στροφάδων μέγας φερὸς. χαίροις Ἐκκλησίας Φωστῆρ
νέος Τεισμακάρ. Ἀρχιερέων κλέος, ὁ Διονύσιε.

ΤΕΛΟΣ, ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

Πατὴρ λιταῖς δίδου μοι Σῶτερ τὴν λύσιν
Ἀμαρτιῶν μου, τῷ πολλὰ ἑπαικόντι.